

1η ομάδα, "Οι τανάλιες":

1ο διήγημα: (άτιτλο)

Πλανήτης: X-104 (κάποτε ονομαζόταν Γή)

Έτος: 2.536 μ.Χ.

Τόπος: Τομέας 45 (κάποτε ονομαζόταν Βρυξέλλες)

Κατάσταση πόλης: ερειπωμένοι δρόμοι, νέφος παντού, λερωμένο τοπίο, σκουπίδια, σκουπιδοτενεκέδες παραδωμένοι στις φλόγες..

Υπόθεση: Ένας άγνωστος ξυπνάει μέσα σε ένα εργαστήριο. Σπασμένοι υπολογιστές, θραύσματα γυαλιών παντου, σπασμένοι θάλαμοι τριγύρω και πτώματα παντου στο δωμάτιο. Του φαίνονται όλα άγνωστα.

Το πρώτο πράγμα που θυμάμαι είναι που με πονούσε το χέρι μου. Άνοιξα τα μάτια μου και είδα τριγύρω μου χαλάσματα. Γυαλιά στο πάτωμα, νεκρές φιγούρες σε κάθε γωνία του δωματίου. Προσπάθησα να σηκωθώ αλλά τα πόδια μου ήταν αδύναμα, ατροφικά.

Πιάστηκα από ένα αντικείμενο που έμοιαζε με καρέκλα. Κατάφερα να κάθίσω πάνω του.

Μπροστά μου: βιβλία και τετράδια με χαρακτήρες που δεν έβγαζαν νόημα. Στη γωνία του γραφείου..ένα μικρό βιβλίο που έμοιαζε με λεύκωμα. Το άνοιξα και πήγα στην τελευταία σελίδα. Μερικά σύμβολα μου φάνηκαν γνωστά: "Brussels /23/8/2536". Ξαφνικά μου

καρφώθηκε στο μυαλό η ίδια εικόνα..η τελευταία μου ανάμνηση: Επιστήμονες με λευκές ποδιές έκλειναν την πόρτα του θαλάμου μου - ΘΑΛΑΜΟΣ ΚΑΤΑΨΥΞΕΩΣ έγραφε απ'

έξω.είχα καταδικαστεί για κάτι..δεν θυμάμαι τι. Ήταν ακόμα 2023 όταν ορίστηκε η ποινή μου - ή 2024, δεν θυμάμαι ακριβώς - 600 χρόνια σε καταψυκτικό θάλαμο αν θυμάμαι

σωστά.Ξαφνικός θόρυβος. Ίσως δεν πρέπει να με βρούν ζωντανό. Αμέσως έπεσα κάτω και έκανα το πτώμα. Δύο τύποι με περίεργο εξοπλισμό μπήκαν στο δωμάτιο και στάθηκαν από

πάνω μου..δεν τους είδα..αλλά ένιωθα την παρουσία τους δεξιά και αριστερά μου.

- Αυτός είναι. Gaspar Novomonits.

Με σηκώσανε και με έβαλαν σε ένα καρότσι. Κατι ένιωσα στο στόμα μου. εισέπνευσα κάτι περίεργο και ξαφνικά έχασα τις αισθήσεις μου.

Μόλις τώρα συνήλθα. Είμαι σε ένα φορτηγό, αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Γύρω μου σκοτάδι. Νιώθω τα χέρια μου δεμένα. Σταμάτησε! Οι πόρτες των οδηγών ανοίξαν. Είμαι στην καρότσα. Ξαφνικό φως. Ίσα ίσα μπορώ να διακρίνω τις φιγούρες. Είναι οι τύποι από το εργαστήριο.

- Καλως όρισες Gaspar.

Ένας απο τους δύο μου έδεσε τα χέρια. Κατέβηκα από το φορτηγό. Ένα άδειο εργοστάσιο.

Μπροστά μου..ένας τύπος με μαύρο κοστούμι και δίπλα του στέκονται οι δύο τύποι, γεροδεμένοι και οπλισμένοι.

Αυτός με το κοστούμι έρχεται προς το μέρος μου.

-Καλως ήρθες στην περιοχή H-19 Gaspar. Πάει καιρός από τότε που την επισκέφτηκες τελευταία φορά, ε; Ίσως δεν συστήθηκα..Dimitri Valotski. Θα μου φανείς χρήσιμος Gaspar.

Πριν από 500 χρόνια δεν ήσουνα έτοιμος για το πείραμα. Αλλά τώρα θα το επαναλάβεις.

Πριν από 500 χρόνια μέσα σε αυτές εδώ τις εγκαταστάσεις έγινε το ατύχημα. Αλλά τι

λεω..Το θυμάσαι, σωστά; Ο θάλαμος παγώνει το σώμα αλλά όχι το μυαλό. 500 χρόνια περιμένα ετούτη την στιγμή. Τη στιγμή που θα βρισκόμουν ξανά εδώ μαζί σου.

(αυτό πρόλαβα να γράψω την ώρα του project)

Η ιστορία συνεχίζει ως εξής:

Ο Dimitri ήταν ο συνεργάτης του Gaspar στο πείραμα του '24. εκείνος έκανε λάθος στο πείραμα με τη σχάση του ατόμου του ουρανίου με ακτίνες HVF-5468 και σκοτώθηκαν 3.857 άτομα που βρίσκοταν στις εγκαταστάσεις. Αυτοί οι δύο σώθηκαν λόγω της ουσίας "κελεταμίνης" που είχαν προσλάβει τις πρώτες μέρες του πειράματος..έτσι δεν του επηρέασαν οι ραδιενεργές ακτίνες. Στη συνέχεια, τους καταψύξανε και τους δύο σε διαφορετικά εργαστήρια, αλλά ο Dimitri φρόντισε να συνεχίσουν άλλοι το έργο του. Έτσι ύστερα απο μισό αιώνα η μηχανή που ήθελε ο Dimitri είναι έτοιμη και σαφώς βελτιωμένη. Ο Dimitri θέλει να επαναλάβουν το πείραμα γιατί με τη σχάση του ουρανίου θα παράγουν τεράστια ποσά ενέργειας και έτσι θα είναι σε θέση να ενεργοποιήσουν το μεγαλύτερο όπλο μαζικής καταστροφής που έγινε ποτέ... το "Armageddon", σχεδιασμένο από τους "οπαδούς-επιστήμονες" του Dimitri. Ο Gaspar αρνείται και τον απειλούν ότι θα σκοτώσουν τον μοναδικό απόγονο της οικογένειας του.. την Maria. Έτσι αρχίζει και εργάζεται για μήνες. Στο μεταξύ συσφίγγει τις σχέσεις του με την Maria. Στο διάστημα αυτο γυμνάζει τα ατροφικά του πόδια και με μία συσκευή καταφέρνει και τα επαναφέρει. Στη συνέχεια στο τελικό πείραμα προσπαθεί να καταστρέψει τη μηχανή, αλλά δεν τα καταφέρνει και ο "Armageddon" δημιουργείται. Παρόλ' αυτά το λογισμικό του χαλάει και χάνεται στο διάστημα με μοναδική αποστολή να καταστρέψει κάθε άλλη μορφή ζωής. Έτσι ο Dimitri και ο Gaspar μπροστά σε αυτόν τον κίνδυνο αποφασίζουν να συνεργαστούν για να καταστρέψουν τον "Armageddon". Τελικά περνώντας απο 3 κατεστραμμένους πλανήτες φτάνουν σε έναν ημικατεστρεμένο..τον X-136. Εκεί ζουν οι Mursina μία φυλή που μοιάζει πολύ με την ανθρώπινη. Η αρχηγός τους Haara αποφασίζει να βοηθήσει τους δύο επιστήμονες, ωστόσο στην μάχη με το "Armageddon" χάνουν και η Maria πεθαίνει. Ο Gaspar, παρόλο που είναι συνεντρισμένος αποφασίζει να συνεχίσει το ταξίδι του με τον Dimitri και την Haara. Στην πορεία τους για τον πλανήτη X-256 ερωτεύεται την Haara. Τελικά, στον X-256 μαζί με την βοήθεια των ντόπιων, Aarashi, καταφέρνουν να καταστρέψουν το "Armageddon". Πάνω σε αυτόν τον πλανήτη ο Dimitri προσβάλλεται απο μία ανίατη ασθένεια και με το πέρας ενός μήνα είναι νεκρός. Έτσι ο Gaspar και η Haara αποφασίζουν να γυρίσουν στην Γη, ή αλλιώς στον X-104. Εκεί βρίσκουν τους εναπομείναντες ανθρώπους και ξεκινάνε μία προσπάθεια αναδιοργάνωσης της Γης.. Για τον σκοπό αυτό δημιουργούν ένα πρόγραμμα με την ονομασία "Maria".

Τάσος Καλτσούνης.

2ο διήγημα: (άτιτλο)

Είμαστε στο 4000 μ.Χ και ο Τζος είναι ένα αγόρι που ζει στην Αμερική. Ένα βράδυ κοιμάται με πολύ αγωνία γιατί την επόμενη μέρα επρόκειτο να πάει στο σχολείο. Το σχολείο του βρίσκεται στον Κρόνο. Όταν ξυπνάει νιώθει έναν απίστευτο πονοκέφαλο, κάτι που δεν μπορούσε να εξηγήσει. Πηγαίνει στον καθρέφτη να δει το πρόσωπο του και δεν βλέπει τίποτα. Ενώ μπορεί να πιάσει το πρόσωπό του, το νιώθει, είναι εκεί, μπορεί και βλέπει το σώμα του όμως γιατί δε φαίνεται κανείς στον καθρέφτη; Πάρα πολλά ερωτήματα τον καταβάλουν, ερωτήματα στα οποία δεν μπορεί να δώσει απάντηση. Φοβάται ,δεν ξέρει τι να κάνει. Πάει στο δωμάτιο της μητέρας του για να τον βοηθήσει.

Βλέπει κάποιον κάτω από τα παπλώματα, τα σηκώνει, και εκεί που πάει να πει τη λέξη «μαμά» δεν μπορεί, είναι τρομοκρατημένος. Στο κρεβάτι είναι η γιαγιά του. Για μια στιγμή ο Τζος χαίρεται γιατί έχει να τη δει πολύ καιρό. Όμως μόλις σκέφτεται λίγο συνειδητοποιεί πως η γιαγιά του είχε πεθάνει δύο χρόνια πριν. Εκείνη τον κοιτάζει με ένα χαμόγελο, εκείνος όμως δεν ξέρει τι να κάνει. Ο Τζος την βλέπει όπως και αυτή βλέπει τον Τζος, το μονάκριβο εγγονό της όπως τον έλεγε πάντα. Τον παίρνει από το χέρι και τον πηγαίνει μπροστά από τον καθρέφτη, κανείς δεν είναι εκεί. ούτε ο Τζος ούτε η γιαγιά, δεν μπορούν να δουν κανέναν << Τι είναι όλα αυτά, δεν καταλαβαίνω τίποτε >> σκεφτόταν ο Τζος. Ήταν τόσο ανυπόμονος την προηγούμενη μέρα να πάει σχολείο, θα ήταν η πρώτη του φορά που θα πήγαινε στον Κρόνο. Μέχρι τότε είχε πάει μόνο στον Πλούτωνα. Το περίμενε πως και πως και τώρα ήταν στο σπίτι του μαζί με τη γιαγιά του η οποία είχε πεθάνει, το θυμόταν, ήταν σίγουρος ή μάλλον μπερδεμένος; ξαφνικά ανοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η μητέρα του, που κρατούσε αγκαλιά τη μικρή του αδερφή, η οποία είχε γεννηθεί ένα μήνα πριν. Ο Τζος χαμογέλασε, ήταν τόσο χαρούμενος που έβλεπε τη μητέρα του. Θέλει να την αγκαλιάσει και να της πει πόσο την αγαπά και πόσο χάρηκε που την είδε. Τρέχει κατά πάνω της όμως αυτή εξαφανίζεται, γυρίζει να κοιτάξει τη γιαγιά του μα ούτε αυτή είναι εκεί. Τώρα ήταν μόνος του στο σπίτι, σε ένα σπίτι που δεν έμοιαζε πολύ με το δικό του. Στο ταβάνι υπήρχαν νυχτερίδες που κοιμόντουσαν και πολύ σκοτάδι. Οι πίνακες που κάποτε ήταν στους τοίχους τώρα ήταν στο πάτωμα. Το πάτωμα ήταν φτιαγμένο απ τους πίνακες που είχαν σπίτι τους, Αυτούς τους πανάκριβους πίνακες. Στο βάθος βλέπει ένα παιδί, καθόταν κάτω και γύρω του είχε μια κουβέρτα, κρύωνε. Δεν ήξερε πόσο χρονών ήταν, πάντως σίγουρα μεγαλύτερο απ αυτόν. Πήγε κοντά του με αργά βήματα αφού ήθελε να μάθει ποιος ήταν. Παίρνει την κουβέρτα από πάνω του και βλέπει πως δεν φοράει ρούχα. << μάλλον γι αυτό θα κρύωνε.>> σκέφτηκε ο Τζος. Τον κοιτάει στο πρόσωπο και βλέπει πως είναι γεμάτο ρυτίδες και ουλές. Ένα παιδί με ρυτίδες, περιεργο, όμως έτσι ήταν το έβλεπε ξεκάθαρα. Μόλις πάει να του μιλήσει αυτός φεύγει, εξαφανίζεται. Ο Τζος δεν ξέρει γιατί, απλά ήθελε να τον ρωτήσει το όνομά του. Ξαφνικά όλα γύρω του σκοτεινιάζουν, δεν βλέπει τίποτα, κλείνει τα μάτια γιατί φοβάται. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα τα ανοίγει. Τώρα βρίσκεται σε ένα μέρος που μόνο στα όνειρά του είχε δει. Παντού υπήρχαν δέντρα και ελάφια τα οποία έτρεχαν συνεχώς. Στο βάθος είναι ένας καταρράκτης τόσο μεγάλος που με δυσκολία έβλεπε από πού ξεκινούσε. Μαζί του είναι και όλοι οι φίλοι του. Παίζουν και γελούν, περνάνε τόσο ωραία. Όλοι είναι εκεί. Η μαμά του, ο μπαμπάς του, η μικρή του αδερφή, η γιαγιά του και πολλός κόσμος που δε γνώριζε. Δεν τον ένοιαζε όμως αυτό γιατί περνούσε υπέροχα. Αισθανόταν ότι βρισκόταν στη χώρα των ονείρων του, αυτή η πανέμορφη χώρα που πάντα ήθελε να πάει. Μια χώρα που κάθε ευχή του γινόταν πραγματικότητα. Ακούει μια φωνή να τον φωνάζει << Τζος ξύπνα, ξύπνα>>. << μα γιατί να ξυπνήσω; είναι υπέροχα εδώ>>. Μετά από λίγο ο Τζος ξυπνάει. Βρίσκεται πάλι στο κρεβάτι του. << Επιτέλους θα πάω στο σχολείο>> σκέφτεται. Είναι τόσο χαρούμενος. Πηγαίνει στο μπάνιο να πλυθεί και να ετοιμαστεί. Κοιτάει στον καθρέφτη και κανείς δεν είναι εκεί....

Εμμανουέλα Καμπίση

3ο διήγημα: (άτιτλο)

1/1/1111

Πλανήτης Γη

250.000 κlm στο εσωτερικό του πυρήνα

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Βρίσκομαι εδώ μαζί με έξι συνανθρώπους μου. Προσπαθούμε να επιβιώσουμε μετά την καταστροφή. Είναι η πρώτη φορά που γράφω σ' ένα ημερολόγιο ίσως γιατί πάντα είχα κάποιον να συζητήσω κάτι και να εκφράσω τα συναισθήματα μου.

Όμως τώρα νοιώθω τελείως μόνη.

Πώς και γιατί βρέθηκα εδώ; Τι συνέβη; Ποιοι είναι οι άνθρωποι δίπλα μου; Πώς θα καταφέρουμε να βρούμε ζωντανούς;

Αυτές είναι οι σκέψεις – ερωτήσεις που τριγυρίζουν μέσα στο μυαλό μου τις τελευταίες δύο ώρες μάλλον.

Δεν έχω την αίσθηση του χρόνου, διότι όλοι οι ωρολογιακοί δείκτες έχουν σπάσει. Ούτε μπορώ να κατατοπιστώ με τον ήλιο επειδή είμαι μέσα στα έγκατα της Γης.

2/1/1111

Φίλε μου,

Είναι η δεύτερη μέρα που βρίσκομαι εδώ, απ' ότι υπολογίζω. Πράγματι έχουμε κάνει μεγάλη πρόοδο καθώς ανακαλύψαμε νερό και τροφή. Ποιος να το πίστευε πως στο εσωτερικό της Γης θα μπορούσε να εγκατασταθεί ολόκληρη αποικία.

Υπάρχουν ρυάκια, οξυγόνο, το οποίο προέρχεται από τις ρίζες των δέντρων – όσων δεν ξεριζώθηκαν – τροφή από τα ζώα που χάθηκαν και δωρεάν θέρμανση από τον ίδιο τον πυρήνα.

Μιλώ τόση ώρα για όσα έχουμε ανακαλύψει έως τώρα αλλά δεν σου έχω αναφέρει ακόμα τι έγινε και φτάσαμε ως εδώ.

Για να σου πω την αλήθεια κανείς μας δεν θυμάται. Το μόνο που όλοι θυμόμαστε είναι το γαλάζιο φως.

3/1/1111

Χάνω το χρόνο μου κάνοντας εισαγωγές όπως οι υπόλοιποι άνθρωποι που γράφουν ημερολόγιο εδώ. Το περίεργο είναι ότι υπάρχουν άφθονες ποσότητες χαρτιού και μολυβιού, μόνο που δεν είναι ακριβώς αυτό το υλικό, αλλά ένα πανομοιότυπό του.

Καθώς περνάνε οι μέρες και οι ώρες, θυμόμαστε όλο και πιο πολλά μόνο που όταν διασταυρώνουμε τις πληροφορίες μας δεν βγαίνει μια συνολική εικόνα. Πάντοτε λείπει ένα κομμάτι του πάζλ. Ίσως αυτό να οφείλεται στο γεγονός ότι είμαστε από διαφορετικά μέρη του πλανήτη. Δύο Κινέζοι, ένας Αφρικανός, ένας Αυστραλός, ένας Αμερικάνος κι εγώ.

4/1/1111

Αυτά είναι μερικά από τα σύμβολα που έγραψε ο Νηλ, ένας από τους πέντε ανθρώπους που επέζησε μαζί με μας. Δεν ήξερε τι σημαίνουν ή πώς τα έμαθε, αλλά τα έγραψε με ένα

πολύ περιεργό τρόπο. Τα μάτια του άρχισαν να γυαλίζουν, έτρεμε ολόκληρος και ψιθύριζε κάτι ασυναρτησίες. Ίσως μια άλλη γλώσσα, είπαν οι περισσότεροι.

Άλλοι υποστήριζαν πως ήταν δαιμονισμένος και τον είχε κυριεύσει κάποιος δαίμονας. Αλλά εκείνη τη στιγμή μόνο εγώ κατάλαβα την μοναδική αλήθεια, εκείνη που όλοι αγνοούσαν ενώ ήταν μπροστά στα μάτια τους.

Όταν όλα ξεκαθάρισαν μπροστά μου, δεν έχασα καιρό και ενημέρωσα τους υπόλοιπους επιζώντες, που ήταν πια και φίλοι μου, ότι έπρεπε να φύγουμε το συντομότερο δυνατό. Έπρεπε να εγκαταλείψουμε τη μικρή και προχειροφτιαγμένη μας πολιτεία και να πάμε σε έναν άλλο πλανήτη.

Οι περισσότεροι με πέρασαν για τρελή, νόμιζαν ότι τα έχω χαμένα, αλλά έπρεπε να τους πείσω να ακολουθήσουν αλλιώς θα ήμασταν πια χαμένοι. Θα ήμασταν πλέον νεκροί.

Ίσως να μην είχα καταλάβει τα στοιχεία και τις αποδείξεις εάν είχα έναν εγκέφαλο όπως όλοι οι άλλοι. Όταν γεννήθηκα ο μαιευτήρας είπε πως ήμουν ένα μοναδικό δώρο στο ανθρώπινο γένος κι αυτό γιατί ο εγκέφαλός μου λειτουργούσε ανάποδα, σε συνδυασμό με την ψυχολογία και τη μελέτη του ανθρώπινου μυαλού. Αυτό καθιστά τη δουλειά μου πολύ εύκολη.

Όμως τώρα πρέπει να βιαστώ. Ο χρόνος τελιώνει, πρέπει να οδηγήσω τους φίλους μου σε ένα πλανήτη πιο ασφαλή από αυτόν που καταστράφηκε μόλις πριν λίγες μέρες, εξαιτίας της διαρκούς κατάχρησης των αποθεμάτων του.

Το μόνο που ξέρω είναι πως τα Αστερόεντα μας στέλνουν συνεχώς μηνύματα να εγκαταλείψουμε τη Γη, να βρούμε άλλον πλανήτη για να μπορέσουμε να διαβιώσουμε το είδος μας.

Δεν υπόσχομαι τίποτα! Ξέρω μόνο ότι αργά ή γρήγορα θα μας εξαφανίσουν.

Μπορεί να σταθήκαμε τυχεροί μέχρι τώρα. Το 2050 όμως μετά από 53 χρόνια διαρκούς παρακολούθησης, έχουμε πέσει ακριβώς στην παγίδα τους.

Κωνσταντίνα Χατζηπέτρου

2η ομάδα, "Αιωνιότητα":

1ο διήγημα: (άτιτλο)

Ο ήρωάς μου. Ο ήρωάς μου είναι ένας άνδρας, δεν ξέρω τ' όνομά του, δεν ξέρω την ηλικία του ή τα ενδιαφέροντά του, δεν με ενδιαφέρουν, δεν σε ενδιαφέρουν! Δεν έχει σημασία! Ο "Αυτός" λοιπόν, είναι κάποιος που έχει δύναμη αλλά δεν πιστεύει σ' αυτήν. Δεν πιστεύει στην ευτυχία, στην αγάπη, στον έρωτα, στο πάθος, στην ελευθερία. Ο Αυτός, όμως, ΖΕΙ! Ζει σ' έναν κόσμο, σ' ένα μελλοντικό παρόν. Ζει στο "ΜΕΛΛΟΝ ΜΗΔΕΝ". Στον κόσμο αυτό, Μέλλον Μηδέν, όπως τον έχουν βαφτίσει οι ταμπέλες, οι άνθρωποι, τα ζώα, τα πλάσματα έχουν ανακαλύψει χιλιάδες υλικές συσκευές, έχουν δημιουργήσει πολλές υλικές ιδέες, όμως τις χρησιμοποιούν σωστά? Και ποιος ορίζει το σωστό? Στον κόσμο μου δεν υπάρχει σωστό! Στο Μέλλον Μηδέν υπάρχει, όμως, το ευρέως προτιμότερο. Η πιο χαρακτηριστική κατασκευασμένη σκέψη είναι η "Τηλεμηχανή", όπως την ονόμασαν. Είναι η "Μαύρη Πόρτα", όπως λένε, μ' ένα κουμπί και μια επιθυμία μπορείς να διαβείς αυτήν την πόρτα και να βρεθείς

εκεί που θέλεις. Όμως αν δεν είσαι σίγουρος για τον προορισμό σου, θα χαθείς, θα γίνεις κάποιος περιπλανώμενος στο άπειρο. Αυτή η μηχανή, λοιπόν, σε ταξιδεύει σε κάποιο χρόνο, σε κάποιο μέρος ή σε κάποιο πρόσωπο. Ο Αυτός δεν έχει τολμήσει να την χρησιμοποιήσει μέχρι τώρα, φοβάται το άγνωστο, φοβάται την άγνοια.

Ένα βράδυ, χαμένος στους στοχασμούς του, για το πώς θα πάει αύριο στη δουλειά του, ο Αυτός αποκοιμήθηκε. Δεν ήταν όνειρο, είδε μονάχα μια κοπέλα. Απόμακρη και θολή, η κοπέλα χόρευε, οι κινήσεις της απαλές, η έκφρασή της εύθραυστη. Ξαφνικά όμως, η κοπέλα χάθηκε, εξαφανίστηκε! Ο Αυτός δεν ήξερε αν αυτή η κοπέλα ήταν αληθινή ή ψεύτικη! Μα ποιος ορίζει το αληθινό και ποιος το ψεύτικο; Αποφάσισε έτσι να πάει να τη βρει! Η πιο θαρραλέα κίνησή του, η πιο διαφορετική! Αποφάσισε να πάει να τη βρει! Η πρώτη ιδέα που του ήρθε στο μυαλό του, ήταν να πάει στην τηλεμηχανή, στο κέντρο του μέρους στο οποίο βρισκόταν. "Ήξερε που ήταν! Χωρίς δεύτερη σκέψη, βγήκε από το σπίτι του χωρίς να βλέπει, αφού ήταν σκοτάδι, χωρίς να ντυθεί, χωρίς να πλυθεί, χωρίς να χτενιστεί. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μία "άδεια" για να μπορέσει να περάσει την Μαύρη Πόρτα. Δεν είχε φυσικά άδεια, αφού δεν είχε ταξιδέψει ποτέ ξανά έξω από τα όριά του. Δεν το ένοιζε! Πήγε να περάσει την πόρτα, βρέθηκε σ' ένα στρογγυλό δωμάτιο. Έκλεισε τα μάτια του και το μόνο που κολυμπούσε μες στο μυαλό του ήταν η μορφή εκείνης της κοπέλας. Ασπρόμαυρες κλωστές άρχισαν να χορεύουν γύρω από τον Αυτόν και ένας περίεργος ήχος φαινόταν να πλησιάζει. Ο ήχος έγινε θόρυβος και ο θόρυβος, κραυγή. Ο Αυτός τρόμαξε και άνοιξε τα μάτια του!

Βρισκόταν σ' ένα δρόμο, μπροστά από ένα σπίτι. Και τότε την είδε! Ναι, ήταν αυτή και περπατούσε βιαστικά στο δρόμο, σε αυτόν τον τόσο υπέροχο δρόμο! Ήταν πιο όμορφη, πιο λαμπερή! Ο Αυτός τα είχε καταφέρει περίφημα! Όμως, γιατί ο ίδιος ήταν ξεθωριασμένος; Τότε θυμήθηκε! Είχε ακούσει τις προάλλες κάτι, από ένα πλάσμα στη δουλειά του. Έλεγε λοιπόν, το πλάσμα ότι όταν πηγαίνεις κάπου με την τηλεμηχανή μεταφέρεσαι, αλλά είσαι άυλος, κενός. Οι άνθρωποι γύρω σου, στον άλλο κόσμο που πηγαίνεις δεν σε βλέπουν, δεν σε ακούν, δεν σε νιώθουν! Είσαι απλώς ένας παρατηρητής κάποιας ζωής, διαφορετικής απ' την δική σου. Γι' αυτό και όσοι μεταφέρονται για πολύ καιρό, τρελαίνονται! Ο Αυτός ένιωθε άδειος, ένιωθε ότι κάτι έλειπε από μέσα του, αλλά δεν τον πείραζε, αφού είδε την κοπέλα, δεν τον ενδιέφερε, το μόνο που ήθελε ήταν να την ακολουθήσει!

Ο Αυτός παρακολουθούσε την Κοπέλα για ώρες ολόκληρες...Ήταν τόσο διαφορετική μες στον κόσμο της, ήταν τόσο διαφορετικός ο κόσμος της! Του άρεσε να την κοιτάει, απλώς να την κοιτάει. Του άρεσε να επιβλέπει την καθημερινότητά της, χωρίς βέβαια να μπορεί να επέμβει σε αυτήν. Την έβλεπε όταν κοιμόταν, την έβλεπε όταν ξυπνούσε, την έβλεπε όταν γελούσε, όταν μιλούσε, όταν ανέπνεε, μα ο Αυτός δεν μπορούσε να την αγγίξει με το σώμα του, μπορούσε να την πλησιάσει σ' έναν άλλο κόσμο, πιο περίπλοκο, μπορούσε να την πλησιάσει με την καρδιά του, με το μυαλό του. Ο καιρός βιαζόταν τόσο πολύ και δεν ενοχλούσε καθόλου τον Αυτόν, τον είχε πια ξεχάσει, περνούσε απλώς απαρατήρητος. Ο Αυτός, ζούσε χωρίς να το καταλαβαίνει. Ζούσε μέσα από τη ζωή της Κοπέλας, χωρίς αυτή να το γνωρίζει, χωρίς αυτή να το επιλέξει. Τρεφόταν με τα συναισθήματά της, με τη φωνή της, με την κίνησή της. Το κενό που υπήρχε μέσα του, το αναπλήρωνε η Κοπέλα, χωρίς η ίδια να το ξέρει. Ο χρόνος ήταν αιώνιος, και ο Αυτός μπορούσε να ζήσει σε εκείνον τον ψεύτικο κόσμο, ακόμη κι αν νόμιζε πως ήταν ευτυχισμένος.

Μία καινούρια μέρα έβρεχε και σαν ο θόλος στον οποίο ζούσαν να ήταν πιο σκοτεινός, πληγωμένος. Η Κοπέλα προσπαθούσε μάταια να πείσει τον εαυτό της ότι αυτό που της συνέβαινε δεν ήταν πραγματικό! Ο Αυτός ακόμα πιο πληγωμένος, δεν μπορούσε να την βοηθήσει. Χιλιάδες συναισθήματα μίσους έτρεχαν νευριασμένα πέρα δώθε μες στο μυαλό του. Προσπαθούσε να καταραστεί τον κόσμο στον οποίο ζούσε και το κάθε τι που υπήρχε στον κόσμο αυτόν που τόσο πολύ μπορούσε να τον προδώσει. "Η Κοπέλα είναι άρρωστη και θα πεθάνει!" Μα ποιος από ολόκληρο τον κόσμο θα ενδιαφερόταν; Ποιος απ' όλους που προσπιούνταν τόσο καιρό, αληθινά ενδιαφερόταν; Κανένας δεν

καταλάβαινε! Η Κοπέλα ήταν η ευτυχία, η αγάπη, ο έρωτας, το πάθος, η ελευθερία. Ήταν αυτό το οποίο τόσο απεγνωσμένα επιζητούσε ο Αυτός και εκείνη τη στιγμή το έχανε...

Τότε θυμήθηκε! Ο Αυτός θυμήθηκε! Γνώριζε εκείνη την αρρώστια! Γνώριζε και το αντίδοτο! Ναι, όλα βρίσκονταν στο Μέλλον Μηδέν! Ναι, ήταν σίγουρος, το θυμόταν πολύ καλά! Όλα έμοιαζαν ξαφνικά, πάλι όμορφα. Το χρώμα είχε επιστρέψει ξανά στον μικρό κόσμο τους. Όλα φαίνονταν τόσο εύκολα, μακάρι να το είχε σκεφτεί πιο νωρίς! Δεν έπρεπε να χάσει άλλο χρόνο, έπρεπε να τρέξει γρήγορα στην τηλεμηχανή! Ήξερε πού ήταν! Χωρίς δεύτερη σκέψη έτρεξε προς το μέρος του κέντρου στο οποίο βρισκόταν. Πέρασε στην πόρτα και μπήκε στο οικείο πια, μικρό, στρογγυλό δωμάτιο. Στο μυαλό του στριφογύριζε μόνο η ιδέα εκείνου του μέρους στο οποίο έμενε παλιά. Για μια στιγμή δίστασε και σκέφτηκε αν οι συνάδελφοι στη δουλειά του θα τον θυμούνταν. Τις σκέψεις του διέκοψε ένας γνωστός ήχος! Ήταν έτοιμος! Το ταξίδι έμοιαζε πάρα πολύ μεγάλο και ο Αυτός είχε την αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά! Φοβήθηκε αλλά δεν τόλμησε να ανοίξει τα μάτια του ακόμα!

Ξαφνικά ο ήχος σταμάτησε και ησυχία απλώθηκε στο δωμάτιο. Ο Αυτός άνοιξε τα μάτια του! Η πόρτα είχε ανοίξει. Τώρα βρισκόταν σ' ένα μικρό χολ το οποίο δεν θυμόταν όταν είχε φύγει. Εκεί βρήκε σ' ένα τραπέζι πολλές περιέργες μάσκες. Ήταν λευκές και δεν είχαν ξεκάθαρα χαρακτηριστικά. Ο Αυτός παραξευεύτηκε! Τότε είδε ένα σημείωμα δίπλα στις μάσκες που έλεγε: "καλώς όρισες ξένε! Για να περάσεις στον υπέροχο κόσμο μας, πρέπει να φορέσεις μία από αυτές τις μάσκες που βρίσκονται στο τραπέζι! Αυτές οι μάσκες θα σε προστατέψουν από την ακτινοβολία του πλανήτη 0732 ο οποίος φωτίζει τον κόσμο μας! Χωρίς την μάσκα θα τυφλωθείς! Καθ' όλη την διάρκεια που θα βρίσκεσαι εδώ δεν πρέπει να βγάλεις την μάσκα ποτέ, σύμφωνα με τον νόμο 13 παρ.17 υποσ.82 διαπράττεις έγκλημα και εξορίζεσαι στον πλανήτη 3772 ." Ο Αυτός δεν μπορούσε να πιστέψει τίποτα από όλα αυτά, αποφάσισε όμως να τη φορέσει γιατί δεν ήθελε να καθυστερήσει, είχε επιστρέψει στον κόσμο για κάποιο σκοπό! Φόρεσε λοιπόν τη μάσκα και βγήκε έξω. Όλα ήταν ασπρόμαυρα για κάποιο περίεργο λόγο και με αυτή την μάσκα δεν μπορούσες να παρατηρήσεις τις λεπτομέρειες, έβλεπες μόνο τα γενικά σχήματα και περιγράμματα! Το μόνο που μπόρεσε να αντικρύσει ήταν ένα τοίχος που υψωνόταν πελώριο μπροστά του! Ήταν φυσικά γκριζο και δεν είχε παράθυρα. Κοίταξε δεξιά και αριστερά και το τείχος ήταν τόσο μεγάλο που σχεδόν δεν τελείωνε ! Ο Αυτός όμως μπόρεσε και είδε την άκρη! Πέρασε λοιπόν μέσα και το μόνο που είδε ήταν πλάσματα να τρέχουν βιαστικά από 'δω κι από 'κει, σαν να ήταν επικεντρωμένα μονάχα στον προορισμό τους και να μην άφηναν τίποτα να διακόψει τον ενοχλητικό, γρήγορο ρυθμό τους. Δεν υπήρχαν πλατείες, δέντρα ή έργα τέχνης, απλώς ένα επίπεδο στο οποίο περπατούσαν όλοι. Στην μέση ακριβώς βρισκόταν μία τεράστια σκάλα που ξεκινούσε από εκεί που άρχιζε το φως, ψηλά μέχρι εκεί που δεν μπορούσες να δεις και τελείωνε κάπου βαθιά μέσα στη γη! Όλα τα πλάσματα φορούσαν εκείνη την απάισια μάσκα! Όλα γύρω του ήταν ασπρόμαυρα και ίδια, βαρετά και καταθλιπτικά!

Πήγε να ρωτήσει τα πλάσματα τι συνέβαινε αλλά κανένας δεν του απαντούσε. Αποφάσισε να πάει να ρωτήσει έναν άντρα που ήταν ακίνητος. Εκείνος του εξήγησε ότι οι άνθρωποι ήταν πολύ απασχολημένοι με τις εργασίες τους. Επίσης του είπε ότι όποιος ένιωθε ότι έχει τα προσόντα μπορούσε να ανεβεί τη σκάλα και θα έφτανε κάπου που θα μπορούσε να βλέπει τους πάντες και να είναι κάτι σαν αρχηγός. Αν πάλι, κάποιος ένιωθε ότι έπρεπε να τιμωρηθεί για κάποια πράξη του, έπρεπε να κατέβει τη σκάλα ώστε εκεί κάτω, θα μπορούσε να επανορθώσει και να επιστρέψει πάλι στον κόσμο μας, καλύτερος και αγαπητός από όλους, αφού είχε κάνει μια γενναία πράξη και προσπαθούσε να βελτιώσει τον εαυτό του. Βέβαια, κανένας από αυτούς που είχαν πάει στη σκάλα δεν είχαν ξαναγυρίσει. "Και δυστυχώς, τα πλάσματα πιστεύουν σε όλα αυτά" είπε ο άνδρας με περίεργο ύφος. Ο Αυτός δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα! Σκέφτηκε να πάρει το αντίδοτο και να φύγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ρώτησε τον άνθρωπο πού θα μπορούσε να βρει το αντίδοτο. Ο άνθρωπος γέλασε και τον ρώτησε πόσο καιρό είχε να έρθει στον κόσμο αυτόν. Έπειτα του απάντησε: "Ξένε, στον κόσμο αυτό δεν υπάρχουν αντίδοτα γιατί δεν υπάρχουν αρρώστιες!"

Ο Αυτός σκέφτηκε να αυτοκτονήσει, αλλά μετά το μετάνιωσε. Πήγε σ' ένα δωμάτιο που του έδωσαν και έμεινε εκεί! Ο Αυτός αποφάσισε να μην ξαναγυρίσει στην Κοπέλα! Δεν τον ένοιαζε τώρα πια. Τίποτα δεν τον ένοιαζε! Δεν θα ξαναέβλεπε ποτέ την Κοπέλα!

Ο καιρός περνούσε , οι ώρες αντικαταστάθηκαν από μήνες και οι μήνες από χρόνια. Ο Αυτός ξέχασε την Κοπέλα. Ο Αυτός ζούσε αλλά δεν πίστευε στη δύναμή του! Όλα ήταν πληγωμένα γύρω του. Έπειτα από καιρό, ο Αυτός κατάλαβε ότι αυτό το παιχνίδι με της μάσκες το είχαν δημιουργήσει αυτοί που έλεγχαν τον κόσμο τους, απλώς και μόνο για να κάνουν τις ζωές των πλασμάτων ασπρόμαυρες, να κάνουν τις σχέσεις των ανθρώπων ασπρόμαυρες, για να μπορούν να τις ελέγχουν πιο εύκολα. Όμως ποιος έλεγε τον κόσμο τους; Δεν τον ένοιαζε, κανέναν δεν τον ένοιαζε. Παρόλο που ζούσαν σε ένα κόσμο ουτοπικό που δεν υπήρχαν αρρώστιες και πόλεμοι, οι άνθρωποι ήταν σαν να κοιμόντουσαν, δεν αντιδρούσαν, δεν ενδιαφέρονταν για τίποτα!

Όσον αφορούσε στην Κοπέλα, η ίδια μπόρεσε και σώθηκε γιατί είχε φτάσει πια ο καιρός να πάει κι αυτή στο "ΠΑΡΟΝ ΜΗΔΕΝ", όπως το είχαν βαφτίσει οι ταμπέλες. Τα πλάσματα στην εποχή της, ανακάλυψαν το αντίδοτο για την αρρώστια της και χιλιάδες άλλες συσκευές, μία από τις οποίες ήταν η τηλεμηχανή! Ένα βράδυ λοιπόν, χαμένη στους στοχασμούς της η Κοπέλα αποκοιμήθηκε. Δεν ήταν όνειρο, είδε έναν άνδρα! Ήξερε τι έπρεπε να κάνει...

Ο Αυτός έζησε μέσα από την Κοπέλα και η Κοπέλα έζησε μέσα από τον Αυτόν! Ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλον, έζησαν μαζί, αλλά κανένας από τους δύο δεν το γνώριζε! Ποτέ δεν μπόρεσαν να είναι μαζί στον συγκεκριμένο κόσμο, αλλά παράλληλα με αυτόν τον κόσμο που γνωρίζουμε υπάρχουν και άπειροι άλλοι ανεξερεύνητοι ακόμη! Ο Αυτός και η Κοπέλα έπρεπε να είναι μαζί! Μα ποιος ορίζει το "πρέπει"; Εμείς οι ίδιοι ορίζουμε το "πρέπει" το "σωστό και το λάθος" το "αληθινό" και το "ψεύτικο". Και ποιος ξέρει, ίσως ο κάθε Αυτός και η κάθε Κοπέλα να έζησαν όντως μαζί...

Ναταλία Αθανασοπούλου

2ο διήγημα: ΤΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 15 ΧΡΟΝΙΑ.....

Η Λίζα ζούσε με τους δύο γιούς της τον Στίβ και τον νεογέννητο Νταν. Ήταν μόνη της αφού την άφησε λίγο πριν γεννήσει ο άντρας της. Σήμερα η Λίζα αφού τάισε τον Νταν και τον έβαλε για ύπνο και αφού μάλωσε τον Στίβ που για ακόμα μια φορά είχε γυρίσει αργά στο σπίτι, βρήκε λίγο χρόνο για τον εαυτό της. Κάθισε έβαλε ένα ποτό και χαλάρωσε. Για μέρες τώρα είχε την αίσθηση πως κάποιος την παρακολουθούσε και είχε ανησυχήσει όχι γι' αυτήν αλλά για τα παιδιά της. Ήξερε πως αυτό που είχε κάνει ήταν φρικτό και πως τα παιδιά της κινδύνευαν αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Ένιωθε κάτι να κινείται στο πάτωμα και στιγμιαία τράβηξε τα πόδια της πάνω στον καναπέ. Ένοιωθε την παρουσία κάποιου στο σπίτι της. Αφού αποφάσισε πως δεν είναι τίποτα πήγε να ρίξει μια ματιά στον Ντάν. Κοιμόταν. Πήγε να δει και τον Στίβ όμως αυτός ως συνήθως είχε κλειδώσει την πόρτα του δωματίου του. Έτσι επέστρεψε στο σαλόνι. Αφού ήπιε άλλη μια γουλιά από το ποτό της ένιωθε πάλι το πάτωμα να κινείται αλλά τώρα πολύ πιο γρήγορα. Και ξαφνικά ακούστηκε ένα «μπαμ!» και η σκόνη που υπήρχε στο πάτωμα τώρα αιωρούνταν στον αέρα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα η σκόνη άρχισε να ενώνεται και να παίρνει την μορφή ενός εξωγήινου. Τα μάτια του ήταν μεγάλα διαπεραστικά-παγωμένα ανέκφραστα. Η Λίζα είχε μείνει στον καναπέ και κοίταζε έκπληκτη. Ο Στίβ που είχε ακούσει τον θόρυβο, βγήκε από το δωμάτιό του για να δει τι είχε συμβεί όταν αντίκρισε και αυτός τον εξωγήινο. Η Λίζα ούρλιαξε όμως ο εξωγήινος την έπιασε από τον λαιμό

πριν προλάβει να κάνει καμιά κίνηση και κάρφωσε τα μάτια του στα δικά της. Ο Στιβ ήθελε να βοηθήσει την μητέρα του όμως τα πόδια του είχαν κολλήσει στο πάτωμα. Η Λίζα σταμάτησε να ουρλιάζει και τα μάτια της έγιναν μαύρα, τόσο μαύρα που σχεδόν δεν φαίνονταν. Ο εξωγήινος πήρε ξανά την μορφή σκόνης όμως αυτή την φορά σκόνη έγινε και η Λίζα. Την επόμενη μέρα ο Στιβ και ο αδερφός του πήγαν σε ορφανοτροφείο. Η Λίζα εξαφανίστηκε μυστηριωδώς. Και από εκείνη την ημέρα ο Στιβ ορκίστηκε να βρει αυτούς που πήραν την μητέρα του και να τους σταματήσει από το να κάνουν τα ίδια και σε άλλους.

ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΜΕΡΑ.....

Ο Στιβ είχε γίνει ένας επιτυχημένος επιστήμονας και έδινε καθημερινά διαλέξεις προσπαθώντας να πείσει τον κόσμο πως οι συνεχείς εξαφανίσεις που γίνονταν σε όλο τον κόσμο οφείλονταν στους εξωγήινους. Κανένας όμως δεν τον έπαιρνε στα σοβαρά.

Σήμερα όμως έγινε κάτι τελείως διαφορετικό. Μετά το τέλος της διάλεξης του μια κοπέλα τον πλησίασε για να του μιλήσει. Η Ρέιτσελ που ήταν μια κοπέλα 25 χρονών ήταν και αυτή επιστήμονας και είχε τις ίδιες πεποιθήσεις με τον Στιβ. Του πρότεινε συνεργασία και αυτός δέχθηκε να συναντηθούν σήμερα στις 18:00 το απόγευμα.

Ο Νταν ήταν πλέον 15 χρονών και πολύ κακός μαθητής. Δεν έμαθε ποτέ για την εξαφάνιση της μητέρας του. Όποτε ο Στιβ προσπαθούσε να μιλήσει γι αυτό φοβόταν πως δεν θα τον πίστευε.

Σήμερα ο Νταν αποβλήθηκε από το σχολείο γιατί αντιμίλησε σε κάποιον καθηγητή. Ο Στιβ θα έπρεπε να βρει άλλο σχολείο. Η ώρα ήταν 17:45 και ο Στιβ έφυγε για να συναντήσει την Ρέιτσελ αφού πρώτα προειδοποίησε τον Νταν να μην μπλέξει σε μετελάδες.

Η Ρέιτσελ περίμενε τον Στιβ έξω από το εργαστήριό του. Αφού έκανα μια σύντομη χειραψία ο Στιβ την οδήγησε σε ένα δωμάτιο που κρατούσε όλες τις μέχρι τότε αποδείξεις που είχε για να αποδείξει την ύπαρξη των μεταφυσικών αυτών πλασμάτων. Αφού η Ρέιτσελ μελέτησε τα έγγραφα του κατέληξε στο συμπέρασμα πως τα στοιχεία που είχε ήταν πολύ λίγα και δεν αποδείκνυαν καμιά ύπαρξη. Και τότε το τηλέφωνο του Στιβ χτυπάει. Συνήθως όταν τον παίρνουν με απόκρυψη δεν το σηκώνει όμως αυτή τη φορά αποφάσισε να το σηκώσει. Στο τηλέφωνο απάντησε μι φωνή βραχνή και φρικιαστική η οποία ευχαρίστησε τον Στιβ που άφησε τον Νταν μόνο του και θα μπορούσαν να τον πάρουν μαζί τους. Και μετά σιωπή.

Ο Νταν απολάμβανε την τηλεόραση τώρα που ο Στιβ έλειπε και δεν του φώναζε να διαβάσει. Τώρα τον έπαιρνε στο κινητό αλλά αποφάσισε να μην το σηκώσει. Ξαφνικά ένιωσε το πάτωμα να δονείται. Και τότε το πάτωμα έσπασε και από μέσα βγήκε ένας εξωγήινος. Ο Νταν έτρεξε αμέσως προς την πόρτα όμως ο εξωγήινος εμφανίστηκε και πάλι μπροστά του. Ο εξωγήινος έπιασε τον Νταν από τον λαιμό και κάρφωσε τα μάτια του στα δικά του. Τα μάτια του Νταν άρχισαν να παίρνουν ένα σκούρο μαύρο χρώμα όταν η πόρτα άνοιξε και μέσα μπήκαν ο Στιβ και η Ρέιτσελ. Τότε ο εξωγήινος εξαφανίστηκε και ο Νταν έπεσε λιπόθυμος στο πάτωμα.

«Τουλάχιστον τώρα ξέρουμε πως μπορούν να πάρουν όποια μορφή θέλουν. Το μόνο που δεν ξέρουμε είναι γιατί θέλουν τόσο πολύ τον Νταν. Νομίζω πως ήρθε η ώρα να του μιλήσω για την πραγματική εξαφάνιση της μητέρας μας.» με αυτά τα λόγια ξύπνησε ο Νταν μέσα σε ένα αμάξι που ποτέ του δεν είχε βρεθεί. Το οδηγούσε μια όμορφη ξανθιά κοπέλα.

Όταν ο Στιβ κατάλαβε πως ο Νταν είχε ξυπνήσει ταράχτηκε. Ο Νταν του ζήτησε να του πει όλη την αλήθεια. Η Ρέιτσελ σταμάτησε το αυτοκίνητο σε μία καφετέρια. Μπήκαν και οι τρεις μέσα και αφού παρήγγειλαν κάτι κάθισαν σε ένα τραπέζι στην γωνία. Ο Στιβ εξήγησε τα πάντα στον Νταν και ο Νταν είχε μείνει άφωνος. Τόσα χρόνια πίστευε πως η μητέρα τους, τους είχε εγκαταλείψει ενώ εκείνη στην πραγματικότητα θυσιάστηκε. Συνέχισαν το ταξίδι τους για την Ιρλανδία. Κατευθύνονταν εκεί για να συναντήσουν τον Οουεν Μάθοιους καθώς το τηλέφωνο που πήρε τον Στιβ αποδείχθηκε πως ήταν δικό του. Έφτασαν στο σπίτι του και χτύπησαν το κουδούνι. Την πόρτα άνοιξε ένας γέρος ατημέλητος με ανακατεμένα άσπρα μαλλιά. Τους δέχθηκε ευπρόσδεκτα. Του εξήγησαν τι είχε συμβεί όμως εκείνος ισχυρίστηκε πως δεν ήξερε τίποτα. Μπορούσε όμως να τους οδηγήσει σε ένα μέρος που πολλοί έλεγαν πως εκεί ήταν το κρησφύγετο τους. Εκείνοι δέχτηκαν.

Ο Οουεν Μαθιους οδήγησε τους ήρωες σε ένα βουνό. Ο Στιβ προσπαθούσε να βρει τρόπο για να μπουκώσει ενώ η Ρεϊτσελ έψαχνε για στοιχεία ζωής. Όταν ξαφνικά η γη άνοιξε στα δύο και βρέθηκαν και οι 4 να πέφτουν στο κενό. Και ξαφνικά βρέθηκαν στο έδαφος, μπροστά τους υπήρχε μια πόρτα φτιαγμένη από σίδηρο. Άνοιξε αυτόματα. Το δωμάτιο που υπήρχε πίσω από την πόρτα είχε μια πολύ άσχημη μυρωδιά. Οι τέσσερις προχώρησαν προς τα μέσα και αυτό που ανακάλυψαν τους άφησε με το στόμα ανοιχτό. Άνθρωποι υπήρχαν μέσα σε κάτι μεγάλα πράσινα αυγά. Και εκεί μέσα σε εκατομμύρια ανθρώπους ο Στιβ αναγνώρισε την μητέρα του. Την πλησίασε όταν ένας τεράστιος εξωγήινος έκανε τη εμφάνισή του. Έβαλε τον Στιβ σε ένα από αυτά τα μεγάλα πράσινα αυγά και ευχαρίστησε την Ρεϊτσελ και τον Οουεν που έφεραν σε αυτόν τον Νταν. Η Ρεϊτσελ και ο Οουεν πήραν την μορφή εξωγήινου και τώρα κρατούσαν σφιχτά από το μπράτσο τον Νταν. Ο εξωγήινος εξήγησε στον Νταν πως αυτός ήταν ο αρχηγός αυτού του πειράματος. Τόσα χρόνια απήγαγε ανθρώπους για να καταφέρει αυτό που κανείς άλλος δεν κατάφερε. Να δημιουργήσει ζωντανή ύλη από το DNA ανθρώπου και DNA εξωγήινου. Ήθελε τον Νταν τόσο πολύ επειδή ήταν ο μόνος που είχε δημιουργηθεί από το DNA ανθρώπου και DNA εξωγήινου.

Πριν από 15 συνεργάστηκε με την Λίζα και κατάφερε να παράγει ζωντανή ύλη από το DNA του αλλά και από εκείνου της Λίζα. Η ζωντανή αυτή ύλη ήταν ο Νταν. Ύστερα όμως η Λίζα αρνήθηκε να τον δώσει και έτσι έγινε κι αυτή ένα από τα πειραματόζωά τους. Εξακολουθούσαν όμως να μην μπορούν να πάρουν το παιδί γι' αυτό και έστειλε την Ρεϊτσελ και τον Οουεν για να τους παρασύρει ως το κρησφύγετο τους .

Όταν ο εξωγήινος τελείωσε την αφήγηση του η Ρεϊτσελ και ο Οουεν οδηγούσαν με το ζόρι τον Νταν σε ένα μηχάνημα. Τότε ο Νταν κατάφερε να τους ξεφύγει και να αρπάξει ένα κοντάρι με το οποίο χτύπησε τον Οουεν και την Ρεϊτσελ.

Οι δύο εξωγήиноι έπεσαν αναισθητοί στο πάτωμα. Ο Νταν κατευθύνθηκε προς το αρχηγό. ο αρχηγός γελούσε τώρα δυνατά. Του είπε πως ότι και να έκανε δεν θα γλιτώνει. Ο Νταν όμως μια από τις λίγες φορές που είχε διαβάσει στην Ζωή του ήταν για τους εξωγήινους και έτσι ήξερε πως το ευαίσθητό τους σημείο ήταν το όπλο τους, δηλαδή τα μάτια τους.

Ο Νταν χτύπησε με όλη τη δύναμη που του είχε απομείνει τα μάτια του αρχηγού. Εκείνος ούρλιαξε γονατίζοντας και πιάνοντας τα μάτια του. Του Νταν του φάνηκε πως όλη η σπηλιά τραντάχτηκε. Ο Νταν χτύπησε άλλη μια φορά τα μάτια του αρχηγού και εκείνος έπεσε αναισθητός. Ο Νταν κατευθύνθηκε προς τον Στιβ για να τον ελευθερώσει.

Ο αρχηγός όμως σηκώθηκε και πήγε να χτυπήσει τον Νταν όμως εκείνος ξέφυγε και τον χτύπησε στα μάτια του. Τότε ο αρχηγός έγινε με μιας σκόνη και μαζί του έγιναν και η Ρεϊτσελ με τον Οουεν, ενώ τα πράσινα αυγά έλιωσαν και οι άνθρωποι προς έκπληξη του Νταν βγήκαν ζωντανοί.

Ο Νταν έτρεξε στον Στιβ. Εκείνος μόλις είδε τον Νταν τον αγκάλιασε. Ο Νταν εξήγησε στον Στιβ τι είχε συμβεί και εκείνος με τη σειρά του εξήγησε στους υπόλοιπους.

Έξω στο φως ο Νταν παρατήρησε μια γυναίκα, μελαχρινή και βαθιά μέσα του κατάλαβε πως ήταν η μητέρα του. Ο Στιβ του το επιβεβαίωσε. Έτρεξαν προς τα εκείνη και εκείνη με την σειρά της τους έσφιξε στην αγκαλιά της όσο πιο δυνατά μπορούσε. Και από εκείνη την ημέρα δεν χώρισαν ποτέ ξανά.

ΤΕΛΟΣ

Νικίστρατος Παλάτζας

3ο διήγημα: (άτιτλο)

2099. Μια εποχή όπου οι άνθρωποι δεν ελέγχουν τίποτα. Ελέγχονται. Αλλά δεν μπορούν να ελέγχουν. Τι θα λένε, που θα πηγαίνουν, πως θα συμπεριφέρονται. Κέντρο ελέγχου του σώματος κάθε ανθρώπου δεν είναι το μυαλό πλέον. Ποιος όμως έχει τον έλεγχο στα μυαλά όλων των κατοίκων του Φοίνιξ; Το αναπάντητο αυτό μέχρι στιγμής ερώτημα παραξενεύει και ανησυχεί όλους τους κατοίκους.

Ο Νέιτ είναι μαθητής Λυκείου και πάντα είχε καλές σχέσεις με την οικογένειά του και με τους φίλους του, όχι τώρα όμως. Ο «ελεγκτής» μπαίνει στο σώμα του, ελέγχει ολοκληρωτικά το μυαλό του και δυαλύνει όλες του τις σχέσεις. Η Τέιλορ ήταν πάντατο πιο δημοφιλές κορίτσι στο σχολείο της, όμορφη, έξυπνη, με αμέτρητους φίλους να την υποστηρίζουν. Από τη φετινή χρονιά η φήμη της είχε καταρρεύσει, ενώ οι περισσότεροι από τους φίλους της έχουν απογοητευτεί από τη συμπεριφορά της. Αυτές οι αλλαγές παρουσιάζονται διαρκώς σε πολλά, κυρίως νεαρά παιδιά. Παιδιά, που σε λίγα χρόνια θα διοικήσουν το μέλλον όπως «εκείνος» θέλει.

Ένα πρωί λοιπόν, αφού η Τέιλορ ξύπνησε κι ετοιμάστηκε για το σχολείο, κατέβηκε τις σκάλες του σπιτιού της κι προχώρησε στο διάδρομο για την κουζίνα. Ζήτησε από τη μητέρα της να της φτιαξει ένα πλούσιο πρωινό, ενώ μέσα σε δευτερόλεπτα ο «ελεγκτής» μπήκε πάλι μέσα στο μυαλό της και η κατάσταση ξέφυγε από κάθε όριο. Φώναζε όπως δεν είχε ξαναφωνάξει ποτέ! Χτύπησε τη μητέρα της λέγοντάς της ότι τίποτα δεν κάνει σωστά. Έριξε τα πιάτα γεμάτα με φρυγανισμένα ψωμιά με μέλι κάτω κι αποκάλεσε τη μητέρα της «ανίκανη». Μετά από δέκα ολόκληρα λεπτά της «κρίσης» της η Τέιλορ επανήλθε και ρωτούσε τι έγινε στο σπίτι. Η μητέρα της ταυτόχρονα έξαλλη, απεγνωσμένη και στενοχωρημένη γι' αυτή την κατάσταση δεν μίλησε καθόλου. «Τσακωθήκατε με τον πατέρα;», ρωτούσε, αλλά η μητέρα της στόμα δεν άνοιξε. Τελικά χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ήταν ο Νέιτ. Ο Νέιτ με την Τέιλορ είχαν σταθερή σχέση από την προηγούμενη χρονιά, εδώ κι επτά μήνες. Κάθε πρωί πήγαιναν μαζί στο σχολείο και γυρνούσαν μαζί. Η σχέση τους εδώ κι ένα μήνα – από τότε που άρχισε η σχολική χρονιά – διαφοροποιήθηκε, η συμπεριφορά και των δύο άλλαξε προς το χειρότερο. Κανέναν από τους δύο δεν αντιπροσώπευε στα αλήθεια αυτή η συμπεριφορά.

Στη διαδρομή για το σχολείο ξεκίνησε η «σφαγή» ανάμεσά τους. Ο ελεγκτής αυτή τη φορά ήταν στο μυαλό του Νέιτ. Η αφορμή του τσακομού τους ήταν η απαίτηση του Νέιτ να σταματήσουν να πηγαίνουν μαζί στο σχολείο. Η δικαιολογία ήταν ότι έχανε πολύτιμο χρόνο μέχρι να έρθει να την πάρει από το σπίτι της!!!! Αφού τα σπίτια τους ήταν απέναντι το ένα με το άλλο;;;;

Αντωνίου Δήμητρα

4ο διήγημα:

«ΠΛΑΝΗΤΗΣ 360 ΜΟΙΡΕΣ»

Πλανήτης Γη: Μια βόμβα έπεσε στον πλανήτη Γη και προκάλεσε οδυνηρές συνέπειες στη ζωή των ανθρώπων. Η βόμβα περιείχε υλικό που αφάνιζε το ανθρώπινο είδος και το μετέτρεπε σε εξωγήινο. Έτσι, δημιουργήθηκαν δύο είδη πλασμάτων, οι εξωγήινοι και οι κλώνοι οι οποίοι ήταν εχθροί μεταξύ τους, καθώς υπηρετούσαν διαφορετικές ιδεολογίες. Οι μεν εξωγήινοι το καλό, την φιλειρηνική και φιλήσυχη ζωή και οι δε κλώνοι το κακό, την διχόνοια, τον πόλεμο, την σύγκρουση και την κυριαρχία στον πλανήτη 360 μοίρες.

Πλανήτης 360 μοίρες: Η ζωή κυλούσε ήρεμα στον πλανήτη, ο οποίος κυβερνούνταν από μία όμορφη και νεαρή εξωγήινη, την Ρέιτσελ. Ο πατέρας της, Γουλιέλμος είχε μεγάλη έχθρα για τον

αρχηγό των κλώνων, Μάξιμο καθώς του στέρησε ό,τι πιο πολύτιμο είχε, την πολυαγαπημένη του γυναίκα Ρεβέκα, η οποία πέθανε σε μια επίθεση των κλώνων εναντίον των εξωγήινων.

Μια μέρα, άρχισαν να υπάρχουν φήμες που έλεγαν ότι υπήρχε κρυμμένο βαθιά μέσα στην έρημο ένα δαχτυλίδι με το οποίο όποιος το φορούσε, θα γύριζε πίσω στο χρόνο, θα γινόταν άνθρωπος και θα πραγματοποιούσε μια ζωή που δεν έζησε και θα ήθελε να ζήσει. Όλα αυτά όμως θα συνέβαιναν εφόσον βρισκόταν το δαχτυλίδι εντός ενός χρόνου, αλλιώς.... (δεν θα γινόταν ποτέ ξανά άνθρωπος).

Έτσι, ξεκίνησε μια φοβερή σύγκρουση μεταξύ των δύο παρατάξεων, εξωγήινων και κλώνων με έπαθλο το πολυπόθητο δαχτυλίδι. Μέσα από αυτή τη σύγκρουση άρχισε να βγαίνει στην επιφάνεια και ένας ανυπέβλητος αλλά απαγορευμένος έρωτας μεταξύ της πριγκίπισσας Ρέιτσελ και του ανιψιού του ηγέτη των κλώνων, Κάιλ. Οι δύο ερωτευμένοι προσπαθούσαν να επιβιώσουν μέσα από όλη αυτή την έχθρα-σύγκρουση και να πορευθούν μαζί στο μέλλον ανεξάρτητα από τις διαφορετικές παρατάξεις στις οποίες ανήκαν. Ο έρωτας παραμένει κρυφός για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, ωστόσο δεν κρατάει για πολύ το μυστικό τους και όταν γίνονται αντιληπτοί, τους σκοτώνουν και τους δύο. Με αυτήν την αποτρόπαια πράξη θέλησαν να δείξουν κλώνοι και εξωγήινοι πως ποτέ δεν θα υπάρξει σπονδή ειρήνης μεταξύ τους και πως η επίδειξη συναισθημάτων αγάπης είναι απαγορευμένη σε αυτόν τον πλανήτη.

Τέλος, κατόπιν αλληπάλληλων μαχών και απωλειών χιλιάδων εξωγήινων και κλώνων, το δαχτυλίδι τελικά βρίσκεται αλλά αντί να φέρει την ευτυχία, σκορπά την καταστροφή στον πληθυσμό του πλανήτη 360 μοίρες. Με το που το αγγίζει ο αρχηγός των κλώνων, Μάξιμος πεθαίνει αλλά και τον ίδιο δρόμο ακολουθούν και όλοι οι υπόλοιποι. Αυτό συμβαίνει καθώς το δαχτυλίδι περιείχε μεταδοτική ραδιενέργεια, η οποία τρέλαινε και σκότωνε από το πρώτο μέχρι και το τελευταίο έμβιο ον που ακουμπούσε το δαχτυλίδι πάνω στον πλανήτη 360 μοίρες.

Αυτό ήταν και το τέλος ενός φανταστικού κόσμου που ξεκίνησε από το μηδέν και κατέληξε πάλι σε αυτό.

Λένα Παναγοπούλου

3η ομάδα, "Τα ερωτηματικά":

1ο διήγημα: (άτιτλο)

Ήταν ένα φθινοπωρινό απόγευμα. Στα ταραγμένα νερά του Ειρηνικού το φορτηγό Λακρός αγκομαχούσε να κρατηθεί στην επιφάνεια, χαμένο από κάθε ανθρώπινο εργαλείο εντοπισμού. Ένας γέρος με ρυτιδιασμένο πρόσωπο και άστατα γκρι μαλλιά καθόταν στη γέφυρα. Οι ήρεμες κινήσεις του έδειχναν πως η φορτούνα τον άφηνε ατάραχο· άλλωστε θά 'πρεπε νά 'χει ζήσει πολλές –κι είχε βγει σώος παλεύοντας και αντιμετώπιζοντάς τις κατάματα, γιατί τό 'ξερε πως η φύση δεν αστειεύεται. Το ρολόι χτυπούσε σταθερά στον τοίχο, με τον αποκοιμιστικό του ήχο.

Πίσω από τον καπετάνιο καθόταν ένας ναύτης, ο Α. «Φοβάσαι;» τον ρώτησε ο γέρος σπάζοντας τη σιωπή. «Όχι καπετάνιε» αποκρίθηκε με κάπως επιπόλαιη σιγουριά ο Α. Κι όμως, σκεφτόταν ο γέρος, δεν ήταν κακό. Ήταν ανθρώπινο να φοβάσαι. Κι ο ίδιος φοβόταν –πιο πολύ αυτά που πίστευε, κ' ίσως κάποια στιγμή έβγαιναν λαθεμένα.

Χαμένος στους συλλογισμούς του, ξύπνησε αιφνιδιασμένος από ένα γερό τράνταγμα και μια σειρά μεταλλικών θορύβων που έκαναν οι λαμαρίνες καθώς συσπάζονταν. Το πλοίο είχε χτυπήσει σ' ένα πελώριο εμπόδιο. Απ' το παράθυρο έμοιαζε σα μια επιφάνεια από σκληρό λείο υλικό, γκριζογαλάζιου χρώματος που δεν έδειχνε να τελειώνει –είτε αριστερά κοιτούσες, είτε δεξιά. Ακριβέστερα, έδινε την εντύπωση ενός εκτεταμένου παραπετάσματος, ενός απέραντου σιδερένιου τείχους.

Ο ναύτης, εμφανώς αναστατωμένος και τρομαγμένος είπε «Θα πάω να δω», ενώ βιαστικά φεύγοντας άφησε να κλείσει η πόρτα πίσω του βαριά, μαρτυρώντας την ταραχή του. Πριν καλά καλά προλάβει να το συνειδητοποιήσει, ο γέρος έμεινε μόνος στην καμπίνα μ' ένα αχρηστεμένο πηδάλιο στα χέρια. Τώρα έβλεπε από 'δω πάνω τα μέλη του πληρώματος κάτω στο κατάστρωμα νά 'χουν μαζευτεί σε ένα σημείο στην άκρη και να φωνάζουν. «Σίγουρα υπάρχει τρύπα», σκέφτηκε και όντως, η σύγκρουση παραήταν βίαιη για να μη δημιουργηθούν ρωγμές. Κοίταξε πάλι κάτω, οι ναύτες έφερναν από το αμπάρι κάτι παλιούς σάκους κ' έριχναν μέσα άτσαλα ό,τι τους φαινόταν χρήσιμο. Είχαν ήδη αποφασίσει να εγκαταλείψουν το πλοίο που έτσι κι αλλιώς θα βυθιζόταν. Ύστερα, χάθηκαν κατευθυνόμενοι στο πίσω μέρος όπου βρίσκονταν οι βοηθητικές λέμβοι. Πέρασαν δύο, τρία λεπτά. Κανείς δεν ακούστηκε, κανείς δεν ανέβηκε να βοηθήσει τον καπετάνιο να μαζέψει τ' απαραίτητα και να φύγουν μαζί. Τον άφησαν πίσω –ήταν πολύ μεγάλος για να τους ωφελήσει και πολύ δυσκίνητος για να ακολουθήσει. Κ' ίσως ο ίδιος νά 'χε συμφιλιωθεί από καιρό με την ιδέα ότι μπορεί να τελειώνει κάπως έτσι, όμως τον έπιασε για πρώτη φορά μια έντονη επιθυμία για ζωή. Η ήπια, ψύχραιμη στάση του άλλαξε· τη θέση της πήρε μια απελπισία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Αν και δεν περπατούσε με μεγάλη ευκολία

προχώρησε γρήγορα, σέρνοντας σχεδόν τ' αριστερό του πόδι, προς την πόρτα κ' έπιασε το χερούλι. Τράβηξε –η πόρτα τού φάνηκε ασυνήθιστα βαριά–, ξανατράβηξε, αλλά δεν άνοιξε. Δοκίμασε να προσπαθήσει και με τα δύο του χέρια χωρίς αποτέλεσμα. Η ζάλη που του έφερε η εξάντληση τον έριξε σε μια καρέκλα πίσω του.

Το νερό είχε αρχίσει να πλημμυρίζει το χώρο ανάμεσα στα κοντέινερ κι αυτός περίμενε τη σειρά του –θά 'λεγες με μια ευγενική υπομονή– παρασυρμένος στα κύματα του μυαλού του. Σε λίγο η θάλασσα θα τον έπαιρνε για πάντα, εδώ, στο τέρμα της γης –ναι!– στο τέρμα της γης. Την είχε κρυμμένη μέσα του την υποψία και το φόβο μαζί, πως κάποτε χαμένος από χάρτες και πυξίδες θά 'φτανε κάπου όπου τα μέτρα των ανθρώπων διαφεύδονται, όπου η λογική θ' απογυμνωθεί αποκαλύπτοντάς του τ' αδειανό της σώμα.

Ήξερε βέβαια ότι η γη είναι σφαιρική κ' επομένως δεν γίνεται νά 'χει τέρμα –αν μπορούσες να προχωρήσεις σε μια ευθεία γραμμή πάνω στη γη, θα βρισκόσουν κάποια στιγμή πάλι στην αφετηρία της πορείας σου– όμως αυτό ίσως και να μην ίσχυε, άλλωστε δεν ήταν σε θέση να το αποδείξει εμπειρικά, όπως ούτε ότι η γη γυρίζει γύρω από τον Ήλιο ή ακόμη πως αυτός ο Ήλιος είναι ένας κι όχι πολλοί. Δεν θα μάθαινε ποτέ τι υπάρχει πίσω από τον τοίχο –αν υπάρχει κάτι. Αν έζησε μια ζωή φυλακισμένος χωρίς να το συνειδητοποίησε. Αν στην άλλη πλευρά συνέχιζε η γη ή βρισκόταν ένας παράδεισος που κατοικούνταν από λίγους ή πολλούς, τυχερούς ή άτυχους που μέσα από μια χαραμάδα το έσκασαν από τον κόσμο που εκείνος έζησε. «Άραγε το συνάντησαν κι άλλοι τούτο το τείχος;» αναρωτιόταν ενώ μέσα του γκρεμίζονταν τα ευάλωτα στηρίγματα της λογικής σκέψης, αφήνοντας ένα χάος που θύμιζε πραγματική ελευθερία.

Η ώρα είχε όμως περάσει. Ο γέρος πήρε μια συνηθισμένη αναπνοή. Δεν χρειάστηκε άλλη. Καθώς η θάλασσα έπνιγε και το τελευταίο κομμάτι μετάλλου, άσπρα κύματα σηκώνονταν που έσβηναν αργά. Το φορτηγό Λακρός βυθιζόταν. Σ' ένα σημείο τόσο υπαρκτό –όσο ανύπαρκτο για τον άνθρωπο.

Δημήτρης Δαβίας

2ο διήγημα: (άτιτλο)

Χρόνος : 2112(100 χρόνια μετά την αποκάλυψη)

Ένας άνθρωπος που επέζησε την καταστροφή του κόσμου ξυπνά μετά από 100 χρόνια χωρίς να ξέρει που βρίσκεται, τι κάνει. Όλο αυτό σε ένα ερευνητικό κέντρο στην επιφάνεια της Γης. Καθώς ξυπνά δεν βρίσκει κανέναν στο κτήριο και αναρωτιέται τι συμβαίνει. Βγαίνει έξω όπου επικρατεί πολικό ψύχος. Αναρωτιέται που βρίσκονται όλοι. Πίσω στο ερευνητικό κέντρο βρίσκει εφημερίδες με ημερομηνία 21 Δεκεμβρίου 2012. Δεν θυμάται ούτε πως βρέθηκε ούτε για ποιο λόγο. Μαζεύοντας προμήθειες και ρούχα ετοιμάζεται να βγει έξω. Στην αναζήτηση του βρίσκει ένα εκχιονιστικό καθώς και ένα σκύλο που πρόκειται να αποδειχθεί ο μεγαλύτερος φίλος του. Μαζί ξεκινούν ένα ταξίδι

προς το άγνωστο. Αντιμετωπίζουν διάφορες περιπέτειες και αργότερα ανακαλύπτουν ότι οι άνθρωποι έχουν καταφύγει στο εσωτερικό της γης. Συγκεκριμένα μόνο ορισμένοι προνομιούχοι κατάφεραν να εξασφαλίσουν θέση πριν την καταστροφή.(Ρωσία, Η.Π.Α., Ην. Βασίλειο, Κίνα, Γαλλία, κ.ά.) Όλοι οι υπόλοιποι άνθρωποι δεν μπορούσαν να βγουν στην επιφάνεια της γης χωρίς μάσκες, ενώ αυτός μπορούσε. Αυτός αργότερα ανακαλύπτει ότι οι χώρες πολεμούν κάτω από τη γη αλλά και από αέρος χωρίς επιζήσαντες. Και αυτός με κάποιον τρόπο θα σταλεί πίσω στο παρελθόν για να αποτρέψει την καταστροφή...

Κωνσταντίνος Κουτσαντώνης

3ο διήγημα: (άτιτλο)

Βρισκόμαστε περίπου στο 3000 μ.Χ.. Στην γη επικρατεί το απόλυτο χάος. Έχουν γίνει αμέτρητοι παγκόσμιοι πόλεμοι και όλοι λόγω οικονομικών ζητημάτων. Πλάσματα από άλλους πλανήτες καταλήγουν ότι οι άνθρωποι είναι ανίκανοι να διαχειριστούν τα δικαιώματά τους και τις ελευθερίες τους. Έτσι αποφασίζουν να στείλει ο κάθε πλανήτης έναν εκπρόσωπο σε κάθε χώρα ώστε να δείξουν στους ανθρώπους ότι πρέπει να αλλάξουν συνήθειες και συμπεριφορά.

Στην αρχή επικρατεί μεγάλη σύγχυση, γίνονται πορείες διαμαρτυρίες αλλά δεν εξαρτάται από αυτούς. Στο τέλος αποδέχονται την απόφαση και συνειδητοποιούν ότι είναι πολύ αργά για αλλαγές.

Τα πλάσματα ήρθαν. άλλαξαν τα πάντα στη γη. Καινούρια κτίρια , διαστημόπλοια κ.α.

Εβίτα Μανωλίδη

4ο διήγημα: (άτιτλο)

12 Απριλίου. η δολοφονία ενός ανθρώπου συγκλόνισε όλο το πανελλήνιο. Χωρίς καμία εξήγηση, αιτία το πτώμα ήταν αναίσαθητο στο πάτωμα. Κανείς δεν είχε βρει κανένα στοιχείο και την πλοκή της δολοφονίας. Οι συγγενείς του πτώματος ήταν συγκλονισμένοι και με πολλά ερωτηματικά.

Μέσα στην οικογένεια, υπήρχε μια οικογενειακή φίλη. Η Μαριάννα μια κοπέλα, πολύ διαβασμένη και με πολλά όνειρα. Ήθελε να αποδείξει πως ο θάνατος του φίλου της δεν προερχόταν από αυτοκτονία όπως υποστήριξαν οι αστυνομικοί αλλά από κάτι πιο περίπλοκο και χωρίς εξήγηση. Χωρίς κανένα στοιχείο στα χέρια της, ήθελε επιτέλους να βάλει τέλος σε όλα τα ερωτηματικά, και να ξεκινήσει την επίλυση αυτού του γεγονότος. Ξεκίνησε από το μηδέν, χωρίς τίποτα - για να βρει τα πάντα! Η μικρή μας αρχιτέκτων ήθελε να βοηθήσει τον συνάδελφό της και να τον βγάλει ασπροπρόσωπο καθώς και η ίδια ήξερε πως το θύμα θα βασιζόταν πάνω της.

Η Μαριάννα μίλησε με όλους τους ανθρώπους που συναναστρεφόταν το θύμα, αλλά τίποτα!..Ήταν ένας πολύ χαρούμενος και ευτυχισμένος άνθρωπος. Ήταν επιτυχημένος και χωρίς αντιπάλους..ΑΛΛΑ ΠΟΙΟΣ?ΠΟΙΟΣ? του έκανε κακό! Γεμάτος πάντα με ζωντάνια και χαμόγελο ποτέ δεν έκανε κακό σε κανέναν, αντιθέτως όλους τους βοηθούσε, τους υποστήριζε και τους δίδασκε. Η κοπέλα δεν έβρισκε τίποτα, κάτι να την οδηγήσει κάπου, παντού πήγε σε μαγαζιά που σύχναζε , τα αθλήματα που έκανε, στο αρχιτεκτονικό του γραφείο. Αλλά τίποτα μάταιος ο κόπος της. Αυτό μόνο που βρήκε στο σπίτι του αρχιτέκτονα ήταν πολλά σχέδια του πολλές μπογιές και φωτογραφίες . Το μόνο που την έβαλε σε υποψίες ήταν τα ατελείωτα σχέδια του με

το όνομα moxito! Καθώς και αυτό ήταν το αγαπημένο ποτό του θύματος. Τα σχέδια ήταν αρκετά περίπλοκα και χωρίς εξήγηση. Τοπία, μέρη, άνθρωποι, χρώματα, σχέσεις ανθρώπων όλα μπερδεμένα σε σχέδια και σκίτσα σε ένα μπαούλο στην άκρη της κρεβατοκάμαρας του! Αλλά κανείς δεν ήξερε πως κάτω από το μπαούλο υπήρχε μια τρύπα, η γεμάτη περιέργεια Μαριάννα δεν άντεξε και πήδηξε μέσα.

Τώρα μια φωνή ακούει λέγοντας &It;&It; Θες να ζήσεις μια υπέροχη ώρα στιγμή που δεν θα την ξεχάσεις ποτέ, πλούτη, αγαθά, και ότι ζητήσεις θα το έχεις .αρκεί να περάσεις αυτή τη γραμμή>>. Η Μαριάννα χαρούμενη αλλά και προβληματισμένη, κρατώντας στα χέρια της τις μπογιές και τις φωτογραφίες αλλά και τα σχέδια πέρασε σε ένα σύμπαν όπου μπορούσε με τις μπογιές να χρωματίσει την ζωή της και να κάνει ότι επιθυμεί με αυτές. Με τις φωτογραφίες μπορούσε να φέρει κοντά της όποιον ζητούσε. Αυτό το μέρος ονομαζόταν moxito καθώς αυτό το μέρος ήταν μυστηριώδες και πανέμορφο! Όποια επιθυμία ζητούσες πραγματοποιόταν στο λεπτό. Η συνάντησή της με τον συνάδελφό και φίλο της την έκανε πολύ χαρούμενη, καθώς και αυτόν γιατί βρήκε η κοπέλα τα στοιχεία που τις άφησε για να έρθει αυτή η πανέξυπνη κοπέλα σε αυτόν κόσμο που εφήβρε και υλοποίησε ο Μπεν. Όμως κανείς δεν είπε πως μετά από μια μέρα όποιος έβρισκε αυτά τα στοιχεία πέθαινε ακαριαία χωρίς επιστροφή!...Οι καλεσμένοι από τις φωτογραφίες έφευγαν και ξεχνούσαν αυτό τον κόσμο στον οποίο ήταν για μια μέρα. Ο Μπεν είχε σκοτώσει πολλούς ανθρώπους με αυτό τον τρόπο. κανείς δεν κατάλαβε ποτέ και δεν έμαθε ποτέ τι στη πραγματικότητα ήταν αυτό το on!

Κατερίνα Καβαλλάρη

4η ομάδα, "2111":

1ο διήγημα: (άτιτλο)

Έτος 2055 το φαινόμενο του φασισμού εκδηλώνεται σε μεγάλο βαθμό ύστερα από ένα αιώνα δημοκρατίας και ευημερίας. Όλα ξαφνικά άλλαξαν ακόμα και οι σκέψεις των ανθρώπων. Έτσι άλλαξαν και οι ηθικές αξίες και ιδανικά.

Το χειμώνα του 2056 βρέθηκε μια μηχανή που απενεργοποιεί την σκέψη των ανθρώπων. Αυτό που είχε ως αποτέλεσμα η φασιστική τότε εξουσία να το χρησιμοποιήσει στο σωφρονιστικό σύστημα του.

Ο Τζον Μράουν ήταν ένας από τους πολίτες όπου εναντιώθηκε στην κυβέρνηση αυτή. Αρχικά ο Τζον μεγάλωσε από γονείς αριστερούς που επαναστατούσαν και διεκδικούσαν τα δικαιώματα τους. Στην ηλικία των 24 χρόνων αποφοίτησε από ένα από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια. Αυτός είχε ερωτευτεί και δημιουργήσει οικογένεια. Η ζωή του κυλούσε ήσυχα χωρίς να έχει βρεθεί καμία δυσκολία στη ζωή του. Όμως ήρθε η ημέρα όπου ο Τζον το 2055 (έτος φασισμού) τον απολύσανε για τις επαναστατικές του ιδέες και αντιλήψεις. Ο Τζον όμως δε σταμάτησε και συνέχισε να εναντιώνεται στο φασισμό ακόμα πιο παθητικά.

Μια μέρα λοιπόν ύστερα από ένα περίπου χρόνο συνεχούς επαναστατικής δράσης, οι άνθρωποι της Κυβέρνησης εισέβαλαν ξαφνικά στο σπίτι και τον συνέλαβαν συνέλαβαν Ο λόγος ήταν μαι στημένη δολοφονία όπου έριξαν όλες τις κατηγορίες στον Τζον.

Ο Τζον οδηγήθηκε στο δικαστήριο όπου του υπέβαλλαν ποινή να απενεργοποιηθεί η σκέψη του για 40 χρόνια και να βρίσκεται σε ένα θάλαμο. Ο λόγος για τον οποίο δεν τον σκότωσαν σαν τους άλλους ήταν ότι ήταν έξυπνος και μορφωμένος και έτσι μπορούσαν να τον εκμεταλλευτούν.

Όλα αυτά τα χρόνια που ο Τζον ήταν <<φυλακισμένος>> τον κατηγορήσαν όπως και τους περισσότερους για φόνους, κλοπές κ.α. Χρησιμοποίησαν τα συγγράμματα του για δικά τους όμως με πολλές πολλές διορθώσεις.

Έτος 2095, ο Τζον πλέον ξυπνά μετά από τόσα χρόνια ύπνου και κλοπής των ιδεών του. Βγήκε έξω από το θάλαμο όπου ήταν γεμάτος καθρέπτες. Κοίταξε τον εαυτό του και απόρησε πώς και γιατί έγινε τόσο γέρος. Ύστερα από λίγη ώρα ο Τζον βρήκε μια πόρτα, την άνοιξε και.....

Στην κοινωνία του 2095 η τεχνολογία έχει εισβάλλει για τα καλά στη ζωή των ανθρώπων. Οι άνθρωποι πλέον δεν κουράζονται για το παραμικρό όλα έχουν αντικατασταθεί από μηχανήματα. Ακόμα και το διάβασμα τους έχει αλλάξει οριστικά. Τα παιδιά δεν πηγαίνουν σχολείο αλλά αναγκάζονται δύο ώρες την ημέρα να φορούν ένα καπέλο το οποίο θα εισέρχεται στο μυαλό τους και θα τους βάζει προκαθορισμένες ιδέες και γνώσεις. Για τους ανθρώπους εκείνης της εποχής ήταν κάτι σπουδαίο. Όμως, δεν είχαν καταλάβει πως οι γνώσεις ήταν περιορισμένες και ακίνδυνες για το σύστημα.

Ο Τζον αφού βγήκε στον έξω κόσμο αναρωτήθηκε πού βρίσκεται, μήπως σε άλλο πλανήτη; Προχωρούσε, προχωρούσε στους δρόμους μα κανένα οικείο πρόσωπο. Όλοι συμπεριφέρονταν σαν ρομπότ, χωρίς εκφράσεις, χωρίς συναισθήματα μόνο μίσος ο ένας για τον άλλο. Οι ματιές προς τον Τζον ήταν κοφτερές και πολλές φορές προσβλητικές διότι ήταν ένας ξένος με παλιομοδίτικα ρούχα.

Μετά από αυτή τη βόλτα, κατευθύνθηκε προς το παλιό σπίτι του. Δεν υπήρχε τίποτα παρά μόνο χαλάσματα. Αποφάσισε να μπει να ψάξει κάτι έστω μια φωτογραφία για να δει πως είναι τώρα η γυναίκα του και τα παιδιά του. Το μόνο που βρήκε ήταν δύο φωτογραφίες μια με την οικογένεια του και την άλλη που την είχαν τραβήξει στο εξοχικό τους όπου ήταν η γυναίκα και τα παιδιά του. Αυτές οι φωτογραφίες ήταν η αφορμή για την γέννηση πολλών υπαρξιακών ερωτημάτων. Έτσι λοιπόν, αναρωτήθηκε αν δούλευε, πού είναι η οικογένεια του και οι φίλοι του. Επομένως, ξεκίνησε να ψάχνει μανιωδώς για κάποια στοιχεία. Μετά από έρευνα βρήκε προκηρύξεις που ήταν γραμμένες στα χέρι και έλεγαν "Ζήτω στην ελευθερία της σκέψης και της έκφρασης". Ξαφνικά ένιωσε μια κούραση και κοιμήθηκε.

Είδε όνειρα πολλά και πέρασε όλη η ζωή του σαν ταινία. Ονειρεύτηκε την δουλειά του, τη σύλληψη του, τα συγγράμματα του. Θυμήθηκε φίλους που τους αποκαλούσε συντρόφους. Ξύπνησε και είχε φτάσει πρωί, ένιωθε σαν τότε έτοιμος να επαναστατήσει, να φωνάξει.

Όλο το πρωί συλλογιζόταν το πώς θα βρει τους φίλους και πού μπορεί να είναι. Πήγε σ' όλα τα στέκια τους αλλά τίποτα. Έψαχνε, έψαχνε για τρεις

συνεχόμενες μέρες. Ξαφνικά κατάλαβε πως δεν είχε ψάξει στο πιο σίγουρο σημείο το οποίο ήταν η κρυψώνα τους. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και υπήρχε ακόμα το κτίριο. Χαρούμενος χτυπάει την πόρτα και λέει το παλιό τους σύνθημα και αυτή άνοιξε. Κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο τους και ήταν τέσσερις από τους οχτώ συντρόφους του.

Αυτοί τον κοίταξαν έκπληκτοι γιατί κανένας άλλος εκτός από αυτούς δεν ήξερε το σύνθημα για να μπουν μέσα. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα τον αναγνώρισαν και φέρθηκαν απότομα. Του απαρίθμησαν ένα σωρό κατηγορίες. Ύστερα από ώρα μετά αφού ο Τζον τους εξήγησε τι είχε συμβεί τον πίστεψαν. Ένωσαν τα χέρια τους και ορκίστηκαν ξανά στα ιδανικά τους και ο αγώνας συνεχίζεται!!

Αναστασία Αλεξάκη

2ο διήγημα: (άπιτλο)

Ήταν μια φορά και έναν καιρό, στην Νέα Υόρκη ο Κούπερ, ο οποίος ήταν μόνος του και δεν είχε φίλους. Όλοι τον κοροϊδεύαν και κανείς δεν τον έκανε παρέα, διότι είχε κάτι περίεργο: ήταν πράσινος αντί να είναι λευκός, μαύρος ή κίτρινος όπως όλοι. Όλοι του φέρονταν ρατσιστικά. Ο Κούπερ όμως ήταν ερωτευμένος με μια κοπέλα, τη Ρόζαλι, η οποία είχε μακριές ξανθές μπούκλες και μάτια μελιά από τα πιο εκφραστικά και γλυκά μάτια! Αλλά ήταν αυτά τα μάτια να μην κοιτάξουν τον Κούπερ γιατί από γλυκά γινόντουσαν δαιμόνια, τον χλέβαζε, τον περιγελούσε όλη την ώρα καθώς τον έδειχνε στις φίλες της. Έτσι συνέχισαν οι μέρες στην Νέα Υόρκη, στην πόλη αυτή όπου κυριαρχεί το καουσαέριο, τα ακριβά αυτοκίνητα, το ρόλεξ και το αν φοράνε οι γυναίκες πράντα τακούνια.

Αφού ο μικρός μας φίλος τελείωσε το σχολείο μετά τα πράγματα έγιναν ακόμα χειρότερα γιατί, πριν τουλάχιστον, είχε ένα λόγο να βγαίνει να πηγαίνει στο σχολείο, είχε κάποιους σκοπούς να πάει καλά στα μαθήματά του, αν και πάλι, ήταν πολύ στενοχωρημένος και ντρεπόταν. Σας λέω ότι τα πράγματα έγιναν χειρότερα διότι αφού τελείωσε το σχολείο δεν είχε πια κανέναν λόγο να βγει έξω και καθόταν μέσα χωρίς να βλέπει φίλους, χωρίς να κάνει τίποτα από τη ντροπή του για την εμφάνισή του. Έπεσε σε κατάθλιψη για 2 χρόνια καθώς αποφάσισε να κάνει κάτι στη ζωή του κι έτσι είπε να κάνει το όνειρό του πραγματικότητα: αυτό που πάντα ήθελε να κάνει από μικρός ήταν να γίνει ένας μεγάλος αστροναύτης και να ανακαλύψει τον κόσμο, να ακούσει το όνομά του ως ένα μεγάλο και ξακουστό ερευνητή. Έτσι σπούδασε και για 5 ολόκληρα χρόνια δεν είχε κανέναν, ήταν μόνο αυτός και τα βιβλία του, χωρίς να σκέφτεται ούτε τη Ρόζαλι, ούτε την εξωτερική του εμφάνιση, ούτε το χλεβασμό και το ρατσισμό που είχε δεχτεί από όλους.

Ο Κούπερ όταν τελείωσε τη σχολή του πήγε να ψάξει δουλειά και βρήκε σχετικά γρήγορα. Ήταν ιδιαίτερα χαρούμενος εκείνη την ημέρα θα τη θυμάται πάντα σαν να ήταν τώρα. Μετά από 2 χρόνια δουλειάς όπου τα πήγαινε περίφημα ανέπτυξε και κάποιες φιλίες με ανθρώπους που μπορούσαν να δουν πέρα από την εξωτερική του εμφάνιση και να κοιτάξουν σε αυτόν μέσα του βαθιά, όμως και εκεί δεν έλειψε η έλλειψη αυτοσεβασμού και ο χλεβασμός προς το άτομό του από κάποιους ανεγκέφαλους να τους πω ανθρώπους! Όμως, δε σας είπα το καλύτερο: ο Κούπερ εκεί γνώρισε μια κοπέλα όπου του άρεσε πολύ, τη Μπέλλα, όπου τα μαλλιά της ξεδηπλώνονταν από μακριές πυκνές καστανές μπούκλες και είχε μάτια σαν τη θάλασσα. Δεν μιλούσαν ιδιαίτερα, όχι, απλά χαμογελούσαν και οι δυο και φαινόταν το ενδιαφέρον, αφού και άλλοι το 'χαν καταλάβει... μπαμ έκανε από μακριά και από τις δύο πλευρές παρ' όλο που μιλούσαν ελάχιστα.

Κι επιτέλους ήρθε η μέρα που περίμενε ο Κούπερ αγωνιωδώς να κάνει το πρώτο του ταξίδι με πύραυλο. Χαρά που πήρε ο Κούπερ όταν το έμαθε, πέταγε από τη χαρά του σας λέω, τέτοια

χαρά και τόσο ενθουσιασμό πρώτη φορά ένοιωσε. Ένοιωθε για πρώτη φορά υπερήφανος για τον εαυτό του και μια φορά δε ντρεπόταν, ένοιωθε ότι αξίζει σε κάτι ότι δεν είναι ένα άχρηστο άσχημο πλάσμα, γιατί ούτε άσχημος, ούτε άχρηστος ήταν με τα μάτια της ψυχής αν τον έβλεπε κανείς ήταν ο πιο όμορφος άνθρωπος στον κόσμο θα μπορούσε να κερδίσει βραβείο σε διαγωνισμό ομορφιάς. Έτσι ήρθε η μέρα που θα ταξίδευε. Χαρούμενος, καταχαρούμενος δηλαδή όχι απλά χαρούμενος ο Κούπερ πήγε έκανε μια βδομάδα μετά ακολούθησαν και άλλα ταξίδια όπου κράτησαν 10 μέρες αργότερα μισό μήνα, αργότερα 1 μήνα,2,3. Και έτσι όλα πήγαιναν περίφημα ήταν πολύ καλός σε αυτό που έκανε το μόνο που τον απασχολούσε ήταν η Μπέλλα άρχιζε όλο και πιο πολύ να του αρέσει ένοιωθε ότι αυτό που ένοιωθε για εκείνη ήταν πολύ πιο ισχυρό από αυτό το αίσθημα που είχε για την Ρόζαλι. Η Μπέλλα τον έκανε να νοιώθει μοναδικός και ξεχωριστός, αλλά φυσικά όταν σας είπα ότι τον απασχολούσε αυτό δεν εννοούσα το ότι άρχισε να νοιώθει για αυτήν δυνατά, εννοούσα το ότι περνάει ο καιρός και δε γίνεται τίποτα, δε βλέπει καμιά ανταπόκριση εκτός από ματιές και χαμόγελα έβλεπε δηλαδή ότι υπάρχει ενδιαφέρον από το άτομό της αλλά παρέμεναν εκεί!

Τέλος πάντων,για να μη σας τα πολυλογώ, μια μέρα ο Κούπερ γύρησε από το ταξίδι του στο διάστημα καταστενοχωρημένος καθώς μετά από τις έρευνές του σε αυτό το ταξίδι έβγαλε το συμπέρασμα μαζί με τους συναδέλφους του ό,τι σε λιγότερο από ένα χρόνο ο κόσμος θα καταστραφεί. Φυσικά αυτό το είπαν στα Μ.Μ.Ε σε δημοσιογράφους όπου τους έκαναν ερωτήσεις για να προειδοποιήσουν και να προετοιμάσουν τον κόσμο ψυχολογικά και σε οποιονδήποτε άλλο τομέα.Πέρασαν οι πρώτοι έξι μήνες καθώς ο Κούπερ συνέχισε ακάθεκτος χωρίς να τον νοιάζει τι λένε οι πάντες ενώ είχε βρει και ο ίδιος και συνάδελφοί του ότι ήταν μάταιο, ότι δεν γινόταν αλλιώς, είχαν επιστημονικές αποδείξεις ότι το μοιραίο θα γινόταν και εκείνοι ότι και να έκαναν αυτό δε θα άλλαζε, διότι είχαν αρχίσει να το ανακαλύψουν καθώς ο κομήτης που θα κατέστρεφε τη γη ήταν πολύ κοντά στη γη και δε μπορούσαν να τον σταματήσουν καθώς ούτε να κάνουν κάτι για τη λάβα που τον είχε περικυκλώσει ήταν αργά αν ήταν να γινόταν κάτι έπρεπε να γίνει χρόνια πριν, διότι ο κομήτης ξεκίνησε χρόνια πριν, αλλά έλα που πριν μισό χρόνο ανακάλυψαν ότι ο κόσμος θα καταστραφεί.

Ο Κούπερ όμως δεν νοιαζόταν για τίποτα, δεν τον ένοιαζε τίποτα, συνέχιζε και συνέχιζε. Ήρθε μια μέρα που την περίμενε πολύ καιρό να ταξιδέψει με τη Μπέλλα γιατί, βλέπετε, η Μπέλλα ήταν σε άλλο κομμάτι ούτε ταξίδευε μαζί του αλλά ούτε στο εργαστήριο ήταν μαζί του να μιλήσουνε για αυτά που 'χουν βρει κλπ, παρά μόνο στα σεμινάρια που παρακολουθούσαν ήταν στην ίδια τάξη. Τέλος πάντων, επιτέλους ήρθε η μέρα όπου θα ταξίδευαν μαζί... πέρασαν οι 2 πρώτες μέρες μιλώντας και χαμογελώντας και να συνεργάζονται για να καταφέρουν το καλύτερο τελικά την τρίτη μέρα όπου η Μπέλλα πήγε να πει νερό σε κάποια στιγμή πήγε ο Κούπερ κοντά της αλλά όλος ο πύραυλος ταρακουνήθηκε και ο Κούπερ έτρεξε πάνω της φωνάζοντας της "πρόσεχε!!!" καθώς την τράβηξε, διότι το ράφι πήγε να πέσει πάνω της και τελικά βρέθηκαν κάτω στο πάτωμα αγκαλιά μαζί. Η Μπέλλα σηκώθηκε γρήγορα και είπε ευχαριστώ τρέχοντας μπροστά. Ο Κούπερ άρχισε να αναρρωτιέται πάλι "μα γιατί, αφού της αρέσω και φαίνεται στα μάτια της από τον τρόπο που με κοιτάει και μου χαμογελάει; Γιατί είναι τόσο απόμακρη μαζί μου; Μήπως όντως όλα αυτά είναι η ιδέα μου και τελικά δεν της αρέσω;"

Πέρασαν οι μέρες καθώς έγινε ένας μεγάλος σεισμός στη γη και τα Μ.Μ.Ε άρχισαν να προειδοποιούν τον κόσμο ακόμα πιο πολύ και να μιλάνε συνέχεια για αυτό. Κόσμος πήγαινε από δω και από εκεί τρελαμένος, άλλοι πάλι καθόντουσαν στωικά σπίτι τους περιμένοντας υπομονετικά το τέλος του κόσμου καθώς δεν έβγαιναν από το σπίτι τους ούτε για δουλειά ούτε για τίποτα. Άλλοι πάλι που ήταν πιο συγκρατημένοι συνέχιζαν κανονικά τη ζωή τους δηλαδή κανονικά δεν γίνεται, αλλά πιο κανονικά σίγουρα από τους άλλους, διότι πήγαιναν κανονικά στη δουλειά τους, έκαναν τα ίδια που έκαναν και πριν συμβεί όλο αυτό την ίδια ρουτίνα.

Τελικά, βγήκε στις ειδήσεις ότι σε 24 ώρες θα καταστραφεί ο κόσμος η ώρα περνούσε και ο κόσμος αγωνιούσε... ο Κούπερ πάνω με τη Μπέλλα και τους υπόλοιπους συνεργάτες να ψάχνουν λύση... τελικά έφτασαν κοντά στον κομήτη. Ο οδηγός δεν μπορούσε να το οδηγήσει από την πολύ κίνηση τον πύραυλο και τελικά άρχισε να πέφτει. Οι ώρες πέρασαν. Βράδυ

12:00 χάρη μιας επιστημονικής ομάδας ο πλανήτης δε θα καταστραφεί, αφού αυτοί οι άνθρωποι έδωσαν τη ζωή τους, θυσιάστηκαν για το καλό όλων μας και για να ζήσουμε εμείς. Κατέστρεψαν τον κομήτη με τη φλόγα γύρω γύρω. Αξίζουν τα πάντα αυτοί οι άνθρωποι, διότι θυσιάστηκαν για τον κόσμο μας και ότι και να πούμε λίγο θα είναι γι' αυτό που έκαναν. Όμως τελικά κατά τις 4 το πρωί ξημερώματα βγήκε στις ειδήσεις ότι τελικά κανείς τους δεν πέθανε και ότι ο πύραυλος βρέθηκε σε κάποιο χωράφι προσγειωμένος αφού ο οδηγός όσο έπεφτε ο πύραυλος κατάφερε να τον κουμαντάρει τελικά και να τον προσγειώσει. Τελικά είδατε η ιστορία μου έχει happy end εκεί που περιμένατε ότι θα είχε κακό τέλος, γιατί πάντα η ελπίδα πεθαίνει τελευταία!

Τζένη Δημοπούλου

3ο διήγημα: (άτιτλο)

Οι άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι το ηλιακό μας σύστημα θα καταστραφεί και δίνουν έμφαση στην τεχνολογία παγκοσμίως με απώτερο σκοπό να αποικίσουν όλοι κάπου αλλού.

Τελικά μια επιστημονική ομάδα ανακαλύπτει ότι μόνο μέσω τον υπολογιστών μπορεί να υπολογιστεί το πώς θα κατασκευαστεί μηχανή που μπορεί να πιάσει την ταχύτητα του φωτός. Έτσι αντί να προσπαθήσουν να βρουν οι ίδιοι την ταχύτητα του φωτός, φτιάχνουν υπερυπολογιστές οι οποίοι προγραμματίζονται να <<κατασκευάσουν&>> την ταχύτητα του φωτός

Ανακαλύπτεται το πώς θα επιτευχθεί η ταχύτητα αυτή, κατασκευάζεται η μηχανή και οι άνθρωποι φεύγουν από την <<Γη&>> για τη <<Γη2&>>

Λόγο της απειρία των ανθρώπων σε τέτοια ταξίδια, έπεσαν μέσα σε μια μαύρη τρύπα και οι υπερυπολογιστές καταστράφηκαν λόγω των εκατομμυρίων διαστάσεων που πέρασαν μέσα από την μαύρη τρύπα. Έτσι οι άνθρωποι μετά από πολλές διαμάχες υπολογίζουν τον πλανήτη στον οποίο πρέπει να προσγειωθούν.

Στον πλανήτη αυτό, ανακαλύπτουν ότι υπάρχουν και άλλοι κάτοικοι με τους οποίους καταφέρνουν να συνεννοηθούν και καταλαβαίνουν ότι βρίσκονται σε πόλεμο με τους κατοίκους του διπλανού πλανήτη για την κυριαρχία του συστήματος.

Μετά από αρκετό καιρό, οι άνθρωποι θεωρούνται αρκετά έμπειροι από τους ντόπιους για να πάρουν μέρος σε μάχη μαζί τους.

Μετά από πολλές μάχες, οι άνθρωποι συνειδητοποιούν ότι ο πόλεμος αυτός δεν βγάζει πουθενά αφού και οι δυο είχαν απώλειες σε κάθε μάχη. Πείθουν τους ντόπιους να κάνουν μυστική απόβαση στον εχθρικό πλανήτη και να επιτεθούν στην πρωτεύουσα από κάτω, καθώς θα ήταν πολύ πιο εύκολα γιατί δεν θα το περιμένανε οι κάτοικοι του άλλου πλανήτη.

Όταν γίνεται η πρώτη μάχη, οι άνθρωποι ανακαλύπτουν ότι οι εχθροί τους είναι όμοιοί τους. Ζητούν να υποχωρήσουν από την μάχη για να καταλήξουν σε ένα συμπέρασμα. Η υποχώρηση γίνεται δεκτή. Οι άνθρωποι, καταλήγουν στο ότι οι όμοιοι τους είναι όντα τα οποία έχουν δημιουργηθεί σε παρόμοιο περιβάλλον και άρα δεν έχουν πρόβλημα να τους πολεμούν. Η εξήγηση του γεγονότος παρόλα αυτά απέχει πολύ από την αλήθεια που πιστεύουν ότι βρήκαν οι επιστήμονες των ανθρώπων και είναι ότι ενώ διέσχιζαν την

μαύρη τρύπα με ταχύτητα μεγαλύτερη από το φως, κατάφεραν χωρίς την θέλησή τους να δημιουργήσουν χρονικό και υλικό ρήγμα και να δημιουργήσουν τους ομοίους τους, οι οποίοι κατέληξαν στον σωστό πλανήτη. Ένα υπολογιστικό λάθος των ανθρώπων τους έβγαλε στον διπλανό πλανήτη από αυτόν που θα είχαν υπολογίσει οι υπερυπολογιστές εάν δεν είχαν καταστραφεί.

Θοδωρής Λαδάς

4ο διήγημα: (άτιτλο)

2111 μ.χ.

Τακ, τακ, τακ ακουγόταν τα τακούνια της πάνω στα γυάλινα πλακάκια του διαδρόμου. Άνοιξε βιαστικά την γυάλινη πόρτα και εισέβαλε μέσα στο –σαν βγαλμένο από τον κατάλογο της εταιρίας που δούλευε- διαμέρισμά της. Πέταξε την φορητή της οθόνη πάνω στον καναπέ έτρεξε στον πάγκο εργασίας της και έψαχνε μανιωδώς το αγνοούμενο αρχείο. Δεν το έβρισκε. Πανικοβάλετε και από την ταραχή της σπάει το βάζο με τις μεταλλικές ακτίνες που βρισκόταν λίγο πιο δίπλα της. Συνειδητοποιώντας την περίεργη εικόνα που θα έδινε στον υπεύθυνο του ορόφου, άρχισε να σκέφτεται πιο λογικά και αποφάσισε να ηρεμήσει. Έτσι περπάτησε μέχρι το τέλος του διαδρόμου και μπήκε στο δωμάτιο του μπάνιου. Έκανε μπάνιο. Στη συνέχεια πήγε στην κουζίνα και πήρε τους λιποδιαλύτες της και τις πρωτεΐνες της πίνοντας νερό. Μπήκε στον στεγνωτήρα, στη συνέχεια έβαλε την στολή της και βγήκε από το διαμέρισμα της σαν να μην είχε συμβεί τίποτα, σαν να μην είχε κλαπεί το πιο σημαντικό στοιχείο, σαν να μην επρόκειτο να καταστραφεί ο γαλαξίας. Έπρεπε να τον βρει, οπωσδήποτε, αλλά δεν μπορούσε μόνη της, έτσι κατέβηκε ήρεμα τις σκάλες και πήγε στο ιπτάμενο όχημά της. Είχε φτάσει. Ήταν εκεί το κατέλαβε από τις εταιρικές διαφημίσεις της εταιρίες της. Η Ντάνι δούλευε για την μεγαλύτερη εταιρία του γαλαξία. Αυτή ήταν εταιρία σπιτιών που σου εξασφάλιζε όποιο σπίτι ήθελες, δημιουργίας άλλων εταιριών, ιπτάμενων αυτοκινήτων, αλλά λίγοι ήξεραν τι πραγματικά γινόταν πίσω από αυτήν την κολοσσιαία εταιρία. Η Ντάνι ήταν υπεύθυνη για την διοίκηση της Αφροδίτης και ήταν πολύ φίλη με τους διοικητές όλων των άλλων πλανητών. Τα τελευταία 300 χρόνια, η Γη, ο αρχικός πλανήτης είχε καταστραφεί τόσο πολύ που οι άνθρωποι χρειάστηκαν να φύγουν από εκεί, τουλάχιστον όσοι μπορούσαν, οι άλλοι... Έτσι τα 3 συνολικά συστήματα του γαλαξία συνεδρίαζαν για να βρουν μια λύση σε ένα κοινό πρόβλημα, η έλλειψη ενέργειας, χώρου μα πάνω απ' όλα το επερχόμενο μυστήριο όπως το αποκαλούσαν οι κοινοί θνητοί. Η εύρεση αυτού του οργανισμού που απειλούσε όλους τους οργανισμούς του διαστήματος, ο Αδάμ όπως τον αποκαλούσαν μια τεράστια αύρα που κατέστρεφε τα πάντα στο πέρασμά του και των κοινών μυστικών υπηρεσιών τους είχαν καταφέρει να εντοπίσουν την πιθανή θέση του Αδάμ μέσω ενός μικρού κομματιού αύρας που είχαν καταφέρει να αποσπάσουν οι πιο ικανοί στρατηγοί του γαλαξία που γι' αυτήν τους την πράξη κέρδισαν κάποιους μικρούς πλανήτες που βρίσκονταν κοντά στην Αφροδίτη. Όμως το άκρως απόρρητο αρχείο του γαλαξία είχε ΧΑΘΕΙ!!! Υπήρχαν από καιρό φήμες ότι ο Αδάμ είχε μολύνει με την αύρα του κάποιους υψηλόβαθμους οργανισμούς του γαλαξία προκειμένου να αποσπά

πληροφορίες όμως αυτό δεν μπορούσε να είναι πραγματικότητα ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΕΙΝΑΙ!!!! Έτσι βιάστηκε, μπήκε μέσα στο πραγματικό της γραφείο και άρχισε να κάνει τηλεδιασκέψεις, αδιάκοπα ,με τους άλλους ηγέτες όπως ο Πίτερ δεν είχε φτάσει ακόμα εκεί. Ο Πίτερ θα την έφερνε σε επαφή με την πιο ισχυρή δύναμη που υπήρχε στον γαλαξία την Εύα. Η Εύα ήταν όσο παλιά όσο και ο Αδάμ. Μάλλον θα καταταγόταν με το μέρος τους σε αυτόν τον άκρως σημαντικό επερχόμενο πόλεμο. Η Εύα ήταν μια μαχητική υπερδύναμη. Όπως και ο Αδάμ. Είχαν κατασκευαστεί από επιστήμονες σε κάποια απόκρυφα εργαστήρια του γαλαξία, σε έναν πλανήτη όπου κανείς δεν γνώριζε την ύπαρξη του. Εκεί δύο επιστήμονες η Σάντρα και ο Φίλιπ, που ήταν και ένα πολύ ευτυχισμένο ζευγάρι, πραγματοποίησαν την εντολή που τους είχε δοθεί από την εταιρία της Ντάνι, πολλά χρόνια πριν, δηλαδή να δημιουργήσουν δύο όπλα-δυνάμεις που θα τους βοηθούσαν να κατακτήσουν όλο το γαλαξία και να υποτάξουν όποιον δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις της εταιρίας. Έτσι οι δύο επιστήμονες αποφάσισαν να φτιάξει ο καθένας από μια ξεχωριστή δύναμη. Έτσι ώστε όταν ενώνονταν, να γίνονταν η απόλυτη υπερδύναμη, ακίνητη και αθάνατη. Όμως ήταν πολύ δύσκολο να δημιουργήσουν δύο αύρες οι οποίες όταν ενώνονταν δεν θα συγκρούονταν έτσι έπρεπε να βρουν έναν τρόπο να κάνουν και τις δύο δυνάμεις να τρέφονται η μια την άλλη χωρίς να καταστρέφουν η μια την άλλη. Έτσι αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν τους εαυτούς τους, και συγκεκριμένα τον έρωτά τους. Έτσι οι δύο επιστήμονες, η Σάντρα και ο Φίλιπ, έβαλαν αντίστοιχα στην Εύα και στον Αδάμ κομμάτια του εαυτού τους. Όμως ποτέ δεν φαντάστηκαν πως τα συναισθήματα που έτρεφε ο ένας για τον άλλον θα έτρεφαν και οι αύρες η μια για την άλλη. Έτσι όταν οι επιστήμονες έπαψαν να είναι μαζί και άρχισαν να μισούν ο ένας τον άλλον, έτσι και οι αύρες τους μισούσαν η μια την άλλη. Οι αύρες έπρεπε από κάπου να τραφούν και τι είναι καλύτερη τροφή από τους πλανήτες γεμάτους ερωτευμένα πλάσματα. Τότε λοιπόν άρχισε η εταιρία της Ντάνι να ψάχνει τον Αδάμ μέσω του Φίλιπ, γιατί μόνο όταν θα πέθαινε ο Φίλιπ θα αποδυναμωνόταν ο Αδάμ. Έτσι λοιπόν αποφάσισαν να πάρουν με το μέρος τους την Εύα και να προστατεύσουν την Σάντρα, στο πιο ασφαλές μέρος του γαλαξία, μέσα σε έναν ήλιο. Μέσα στον ήλιο είχε δημιουργηθεί μια μονάδα όπου σε αντίστοιχες καταστάσεις μεταφέρονταν τα πιο σημαντικά πρόσωπα των γαλαξιών. Ο ήλιος λόγω της υπέρτατης ενέργειάς του δεν μπορούσε να καταστραφεί παρά μόνο αν η Εύα συμμαχούσε με τον Αδάμ, κάτι που πλέον δεν υπήρχε περίπτωση να συμβεί ποτέ. Και η Ντάνι είχε χάσει το μοναδικό αρχείο που με την βοήθειά του μπορούσε να βρει τον Φίλιπ άρα και τον Αδάμ. Έπρεπε να βρει τον Πίτερ που ήταν υπεύθυνος του Κρόνου και μαζί είχαν εντοπίσει τον Φίλιπ μέσω του δορυφόρου που υπήρχε στον γαλαξία 1271. Αυτοί βρίσκονταν στον γαλαξία 176. Είχαν απόσταση πολλά έτη φωτός όμως με τον "Διαδρομέα" θα έφταναν εκεί σε 1 μόνο ημέρα. Εκείνη την ώρα στην οθόνη του γραφείου της έπαιζαν οι κυριότερες ειδήσεις του διαστήματος και είδε ότι ο γαλαξίας 1271 δεχόταν επίθεση από τον Αδάμ και πως είχε ήδη καταβροχθίσει τους γαλαξίες 1300 – 1456. Όταν συναντήθηκαν με τον Πίτερ του τα είπε όλα, πανικοβλήθηκε, έπρεπε να έρθουν σε επαφή με τον υπεύθυνο του διαστήματος. Ο υπεύθυνος του διαστήματος ήταν ο μεγαλύτερος άνθρωπος που υπήρχε, ήταν 4.000 ετών και λέγανε ότι προερχόταν από την αρχαία Ελλάδα και ήταν γνωστός με πολλά ονόματα όπως Μ. Αλέξανδρος, Σωκράτης, Περικλής, στη συνέχεια έπεσε στην αφάνεια για εκατοντάδες χρόνια. Όμως φυσικά όπως, κάθε οργανισμός πρέπει να επιβιώνει, είχε τον μηχανισμό μετάλλαξης στο σύστημά του.

Επίσης έπρεπε να είχε κοντά του κάποιον... άλλωστε πως θα μπορούσε να επιβιώσει όντας μόνος του τόσα πολλά χρόνια. Υπήρχε η φήμη ότι είχε αγαπήσει μια γυναίκα και της είχε περάσει μέρος του εαυτού του για να την κάνει να ζήσει για πάντα. Όμως αυτοί τρελάθηκε χάνοντας με τα χρόνια όλα τα άτομα που αγαπούσε και την εξόρισε στην Γη με την υποψία ότι θα μπορούσε να στραφεί εναντίον του. Ήταν πολύ δύσκολο να έρθουν σε επαφή μαζί του, κρυβόταν κι' αυτός στον ήλιο, εκεί έμενε. Έπρεπε να ταξιδέψουν χιλιάδες έτη φωτός δεδομένου ότι βρισκόταν στο μεγαλύτερο ήλιο του διαστήματος στον γαλαξία 1 τον αρχικό, τον μητρικό, που δημιούργησε όλους τους άλλους. Εκεί έμεναν τα υψηλότερα στελέχη όλου του διαστήματος. Ο γαλαξίας 1 αποτελείτο από 4 πλανήτες και είχε πληθυσμό 1.000 μονάχα πλάσματα. Η Ντάνι και ο Φίλιπ συναντήθηκαν στον Διαδρομέα και μεταφέρθηκαν με μεγάλη δυσκολία στον γαλαξία 1, αφού δεν έμπαινε όποιος κι όποιος, έπρεπε να βγάλει άδεια με την έγκριση και των 1000 κατοίκων. Όμως σε αυτή την περίπτωση έγινε μια εξαίρεση καθώς ενημερώθηκε ο Αιωνόβιος για την κατάσταση. Ο Διαδρομέας μπήκε στον ήλιο, τον πιο περίεργο ήλιο που είχε δει στα 35 χρόνια ζωής της. Ήταν λευκός και ακτινοβολούσε τόσο πολύ που ακόμη και μέσα από το πολύ σκούρα τζάμια του Διαδρομέα την τύφλωνε. Μπήκε λοιπόν μέσα και αντίκρισε τον πολιτισμό στο μεγαλείο του. Ο Αιωνόβιος ήταν τόσο μεγάλος σε ηλικία, είχε περιπλανηθεί σε όλους τους γαλαξίες και είχε κρατήσει τα πιο πολύτιμα ενθύμια από όλους τους. Τα περισσότερα ήταν από τη Γη τον πιο κουλτουριάρικο πλανήτη όπως ήταν γνωστό. Είχε ενθύμιο ανεκτίμητης αξίας χιλιάδων ετών που αν μαθευόταν ότι τα κατείχε θα γινόταν πόλεμος μόνο για την απόκτησή τους. Ο Αιωνόβιος ήταν το μοναδικό πλάσμα που ήξερε πως είχε δημιουργηθεί ο κόσμος και ο κάθε πλανήτης ξεχωριστά. Είχε δει πολλά είδη πλασμάτων να καταστρέφονται και να δημιουργούνται όμως ποτέ και στα 4.000 χρόνια της ζωής του δεν είχε αντικρίσει μεγαλύτερη απειλή από την επικείμενη. Έτρεξαν βιαστικά στο κέντρο της αίθουσας και προς μεγάλη τους έκπληξη αντίκρισαν έναν άντρα και μια γυναίκα να στέκονται μαζί. Ο Αιωνόβιος ήταν ζευγάρι. Τελικά την αγαπούσε ακόμα δεν την είχε εξορίσει στη Γη, την είχε κρατήσει μαζί του. Φαίνονταν πολλοί νέοι για την ηλικία τους, φαίνονταν σαν 50 ετών, έμοιαζαν σοφοί. Αρχίσαμε να μιλάμε.

– Έμαθα (είπε η γυναίκα) –Χάθηκε! Δεν γνωρίζουμε πως, όμως αυτό που μας έδειξε αυτό το πρόγραμμα είναι ότι ο Αδάμ έχει ήδη καταστρέψει χιλιάδες γαλαξίες και δεν θα σταματήσει μέχρι να καταστρέψει και τον τελευταίο γαλαξία τον 1^ο. σκοπός του είναι να δημιουργήσει ένα καινούργιο σύμπαν όπου τα πλάσματα που ζουν σε αυτό δεν θα καταστρέφουν.

-Μα αυτό δεν υπάρχει περίπτωση να γίνει ποτέ(αποκρίθηκε ο άντρας) δεν μπορεί να καταστρέψει τους ήλιους χωρίς την βοήθεια της Εύας. Υπάρχει περίπτωση να την έχει?

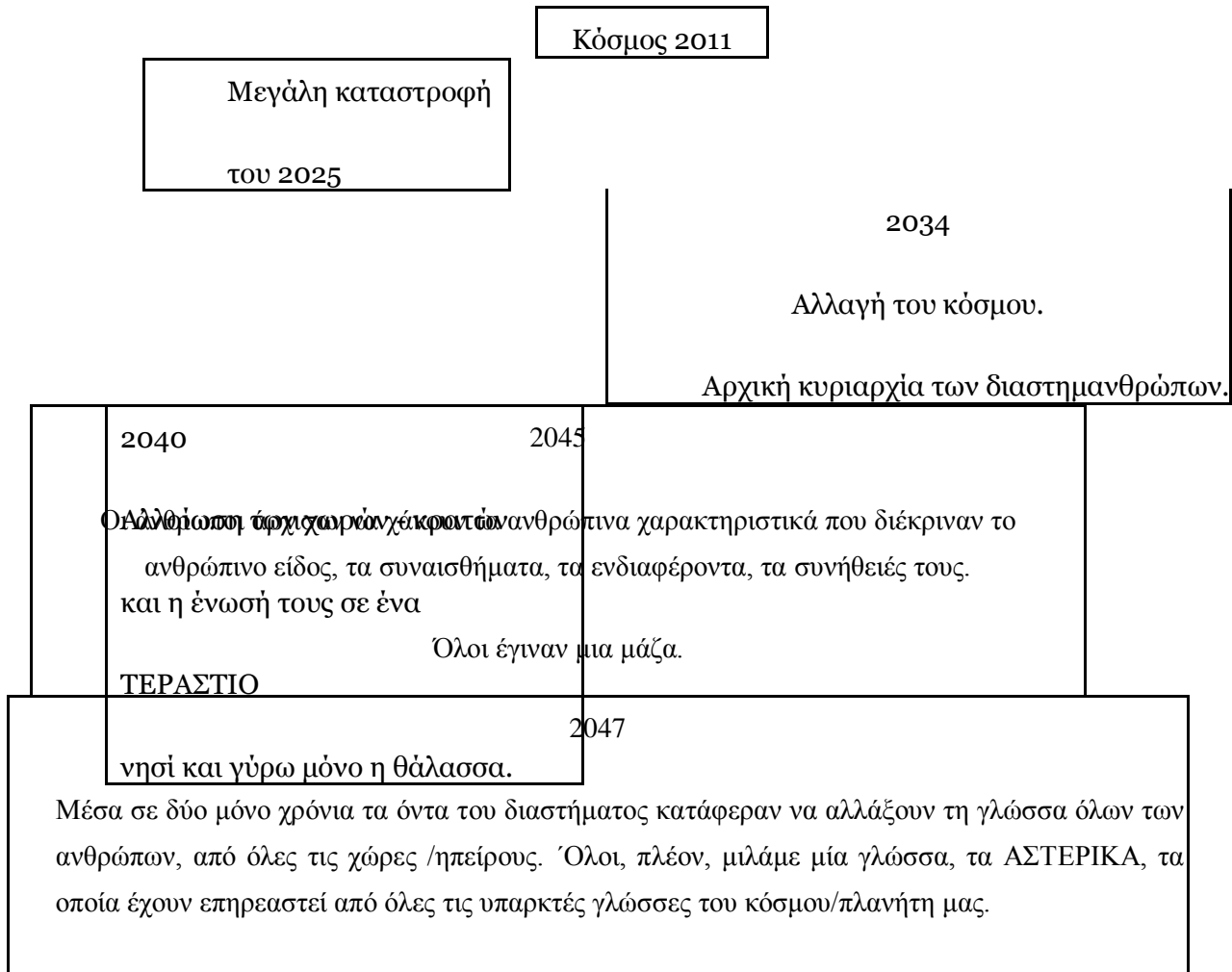
Πηνελόπη Χούνδρη

5η ομάδα, "Ανώνυμοι":

1ο διήγημα: (άπλο)

14 Οκτωβρίου 2048

Το παρελθόν έχει περάσει. Το παρόν είναι το τώρα ή, μήπως, το μέλλον ; Αυτό είναι μια απορία που δεν θα βρει ποτέ λύση. Όχι, ακόμα, τουλάχιστον. Δεν μπορώ να καταλάβω τι έχει γίνει στον κόσμο. Ούτε ο κόσμος έχει καταλάβει τι έχει γίνει. Αυτό που μπορώ να πω ξεκάθαρα, όμως, είναι ότι όλα άρχισαν έτσι :

ΕΤΟΣ 2048

Και από εδώ ξεκίνησαν όλες οι αμφιβολίες. Ξαφνικά, μετά από ένα γερό σαμποτάζ που έγινε στους « Ήρωες» (έτσι ονομάζονταν οι ανώτεροι διαστημάνθρωποι) ο λαός ή, μάλλον, όλο το πλήθος των ανθρώπων άρχισε να θυμάται - πολύ αμυδρά όμως. Πολλές απορίες, όμως, περιτριγύριζαν και όλους εμάς, οι οποίοι μπλεχτήκαμε άδικα - ή μήπως όχι ; Τι έγινε ; Ποιος μας οδήγησε σε όλο αυτό ; Πώς μας κατέλαβαν οι ήρωες και πότε

άρχισαν να μας κυβερνούν ; Ποιο είναι το όφελός τους ; Η αλλαγή της γλώσσας άλλαξε και όλους τους ανθρώπους ; Είμαστε στο 2048, είναι παρόν ή μέλλον ; Τι θα γίνει μετά ;

Βλέπω αυτές τις σημειώσεις μία μέρα μετά. Απλά τις έγραψα, διότι θυμόμουν, και μετά ξανακοιμήθηκα. Σήμερα, όμως, ανοίγω τα μάτια μου και διαπιστώνω πού ήμουν όλο αυτό τον καιρό. Πού είναι όλοι οι άνθρωποι. Είμαστε σε ένα πελώριο κτήριο - μάλλον θα είναι ιατρείο - και εκατομμύρια άνθρωποι βρίσκονται πάνω σε κρεβάτια. Κάποιοι ξύπνιοι, άλλοι ακόμα σε λήθαργο. Είμαι μία από αυτούς οι οποίοι ξύπνησαν. Αλλά για πόσο ακόμα ; Θυμάμαι το πρώτο πράγμα που μας είπαν : «Ετοιμαστείτε, όταν ξυπνήσετε, θα δείτε μια ολοκαίνουργη, αλλαγμένη κοινωνία». Άρα αύριο είναι η μέρα που θα το ανακαλύψουμε - εγώ και οι άλλοι άνθρωποι που ξυπνήσαμε σήμερα. Μέχρι αύριο .

Ξημέρωσε. Δεν θυμάμαι ποτέ να έχω βγει με το που ξημέρωμα έξω, αλλά τώρα δεν έχω άλλη επιλογή. 'Επρεπε να βγω σ' αυτόν τον «νέο κόσμο», όπως μας τον παρουσίασαν και σήμερα και τώρα ήταν αυτή η στιγμή ! Νομίζω είμαι ανήσυχη - αλλά πώς γίνεται να αισθάνομαι ; - Τώρα, όμως, είναι η στιγμή. Μας έβαλαν μπροστά σε μια πελώρια ατσάλινη πόρτα, οχτώ άτομα σε μια οριζόντια σειρά και άρχισαν να μετρούν αντίστροφα από το έξι. Όταν έφτασαν στο ένα . πάτησαν ένα γαλάζιο κουμπί που αυτό με τη σειρά του ανύψωσε την ατσάλινη πόρτα. Εμείς μείναμε με το στόμα ανοιχτό μπροστά στο θέαμα που αντικρίσαμε. Μπροστά στα μάτια μας εμφανίστηκε ένας τελείως διαφορετικός κόσμος από εκείνον που ζούσαμε ! Δεν υπήρχαν ουρανοξύστες, ποτάμια, πράσινο, καταστήματα ούτε ακόμα και τα σπίτια μας. Όλα ήταν διαφορετικά !

Όταν μας άφησαν να περιηγηθούμε στην πόλη, την ονόμασαν Αστέρια, συνειδητοποίησα ότι παντού υπήρχαν μικρά σπιτάκια - πουθενά πολυκατοικίες - που μάλλον θα προορίζονταν για την μόνιμη εγκατάστασή μας. Υπήρχε μονοχρωμία - όλα δηλαδή ήταν το ίδιο χρώμα : Μπεζ.

Όταν μπήκα σε ένα απ' αυτά, ήταν μισογεμάτο από έπιπλα, είχε ελεύθερο χώρο αλλά μόνο τέσσερα δωμάτια : 'Ενα μπάνιο, μία κουζίνα, ένα σαλόνι και στο βάθος μία κρεβατοκάμαρα. Στην κουζίνα υπήρχε μια παράξενη πόρτα, την οποία δεν κατάφερα να ανοίξω. Από τα παράθυρα είδα ότι κανένα απ' αυτό το πλήθος σπιτιών δεν είχε αυλή.

Βγαίνοντας από την κεντρική είσοδο του σπιτιού, είδα τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας να περιμένουν ένα νεαρό που είχε μπει και αυτός σε ένα από τα σπίτια. Θέλοντας να προχωρήσω, απλά τους έκανα ένα νεύμα, διότι ακόμα δεν είχα αποκτήσει τη δύναμη ώστε να μιλήσω - ούτε και αυτοί. Πάλι καλά, μπορώ και να σκέφτομαι και να γράφω ακόμη. 'Ετσι, έβγαλα από την τσέπη μου το μπλοκάκι που πάντα κράταγα μαζί μου και ένα μισοτελειωμένο στυλό και έγραψα :

- Ομάδα ανθρώπων (8 μέλη) - 4 άνδρες, 4 γυναίκες.
- Μπήκα σε ένα σπίτι : Ελάχιστα δωμάτια - κάτι έχει η πόρτα της κουζίνας .
- Συνέχιση της περιπλάνησης.
- Μάλλον πρέπει να βρω το σπίτι που θα μένω.

Όλες οι σημειώσεις με έχουν βοηθήσει στο να θυμάμαι πολλά γεγονότα. Αν δεν είχα κάνει το αρχικό σχεδιάγραμμα, δεν θα ήξερα καν πώς κατέληξα εδώ.

Όταν έχωσα το μπλοκάκι μέσα στην τσέπη μου ξανά, έπεσε ένα μαύρο, παλιό κλειδί, όπου στο δεύτερο στρογγυλό σημείο έγραφε 306. Σκέφτηκα ότι μάλλον αυτός θα ήταν ο αριθμός του σπιτιού μου και έτσι περιπλανώμενη μέσα στο πλήθος των μπεζ σπιτιών κατάφερα να βρω το σπίτι 306. Αλλά, άνοιξα την πόρτα, αφού είχα δει τι περιείχε το προηγούμενο σπίτι, κατευθύνθηκα προς την πόρτα που μου είχε τραβήξει το ενδιαφέρον προηγουμένως. Αφού βεβαιώθηκα ότι ήταν και αυτή, δυστυχώς, κλειδωμένη, στράφηκα προς τη βιβλιοθήκη. Σκέφτηκα : «.για να βρω απαντήσεις, πρέπει να αρχίσω από κάπου και αφού δεν μπορώ ακόμα να μιλήσω, ίσως θα πρέπει να χρησιμοποιήσω την αίσθηση της όρασης και να αρχίσω να διαβάζω .».

Και το βρήκα ! Ένα σκούρο μπλε βιβλίο στο πάνω ράφι της βιβλιοθήκης που έγραφε «Αστεροπολίτες». Αρχισα να το διαβάζω προσεχτικά, ψάχνοντας να βρω απεγνωσμένα να βρω μια απάντηση σε όλα τα ερωτήματα που με βασάνιζαν. Διάβασα «...Βρίσκεστε στο έτος 2048. Μην σας νοιάζει εάν είναι παρόν ή μέλλον - να χαίρεστε που είστε ζωντανοί !». Και αναφορικά με τα σπίτια : «.Στα σπίτια αυτά που βρήκατε το βιβλίο αυτό, είναι δικά σας. Αν έχετε οικογένειες δεν μπορεί να μείνετε πάνω από δύο άτομα, γι' αυτό σας χωρίσαμε. Έτσι είναι οι κανονισμοί και κανένας δεν πρέπει να τους παραβαίνει». Μελετώντας τη σελίδα που βρήκα τις σχετικές πληροφορίες για τα σπίτια, διαπίστωσα στο κάτω μέρος μία μικρή σειρά γραμμάτων που έγραφε : «.Δεν θέλετε να μάθετε τι βρίσκεται πίσω από την πόρτα της κουζίνας. Είναι κλειδωμένη για την ασφάλειά σας».

Αυτό ήταν ! Δεν αντέχω άλλο αυτή την περιέργη πόλη. Δεν αντέχω στην ιδέα ότι αυτός ο κόσμος θα είναι ο μελλοντικός. Δεν θέλω, αν τύχει να κάνω οικογένεια, να μεγαλώσουν εδώ τα παιδιά μου. Δεν μπορώ να έχω τόσα αναπάντητα ερωτήματα. Και φυσικά ΔΕΝ γίνεται να με ελέγχουν σαν ανθρώπινο ρομπότ και να μην μπορώ να αισθάνομαι, κάτι το οποίο δεν ισχύει στην περίπτωσή μου.

Θυμήθηκα τι αισθάνθηκα όταν άνοιξε η ατσάλινη πόρτα. Αισθάνθηκα ανησυχία, φόβο, τρόμο αλλά και περιέργεια για το νέο κόσμο που απλωνόταν μπροστά στα μάτια μου.

Επίσης, θυμάμαι τη σοφότερη κουβέντα που έχω ακούσει ποτέ : «Η σκέψη και η φαντασία μπορούν να ελέγξουν τα πάντα !».

Αυτή τη φράση την είχα διαβάσει σε ένα βιβλίο στο παλιό μου σπίτι. Χμμμ.να το κάνω ή όχι ; Μπορεί πίσω απ' αυτή την πόρτα της κουζίνας - που είναι ξύλινη και απεικονίζει μια τεράστια σκαλιστή ρίζα δέντρου - να βρω τις απαντήσεις στα ερωτήματά μου. Να μάθω τι έγινε στον κόσμο, στην οικογένειά μου, στην «πρώην» χώρα μου και στη γλώσσα μου. Τώρα είναι η πιο δύσκολη και η πιο σημαντική απόφασή μου. Το σκέφτηκα πολλές φορές και τελικά αναφώνησα (!) : ΘΑ ΠΑΩ ! Έβγαλα ξανά το κλειδί από την τσέπη μου για να κλειδώσω την εξώπορτα του «νέου» σπιτιού μου και να δω αν με το ίδιο θα μπορούσα να έχω πρόσβαση σ' αυτή την παράξενη αλλά σημαντική πόρτα.

Όπως το φανταζόμουν. Το κλειδί ταιριάζει τέλεια στην πόρτα. Αφού βεβαιώθηκα ότι όλα ήταν ασφαλισμένα, προχώρησα και ξεκλείδωσα την «δεντρόπορτα». Όταν έκανα δύο βήματα μπροστά, άθελά μου, με την άκρη του παπουτσιού μου, πάτησα ένα κουμπί που ενεργοποίησε μία σχετικά μεγάλη οθόνη και έκλεισε την πόρτα από την οποία είχα περάσει.

Μπροστά στην οθόνη βρισκόταν μία καρτέλα που είχε τον αριθμό μου «306». Κάθισα και ενεργοποιήθηκε η οθόνη. Αρχικά έδειχνε φωτογραφίες από την παιδική μου ηλικία με τους φίλους μου και την οικογένειά μου. Μετά, ξαφνικά, εμφανίστηκε ένα γαλάζιο φως σε μια φωτογραφία που είχαμε τραβήξει με τον αδερφό μου λίγο πριν γίνει η καταστροφή του 2025. Από αυτήν την εικόνα και μετά έβλεπα το σπίτι μου, σαν να είναι κομμάτια παζλ, να διαλύεται σιγά - σιγά. Η οικογένειά μου χωρίστηκε, ο καθένας μας, όμως, βρισκόταν σε ένα κρεβάτι στο τεράστιο κτήριο που είδα όταν ξύπνησα. Δεν ήταν ιατρείο - όπως ήταν η αρχική μου εντύπωση - αλλά επιστημονικό εργαστήριο. Προσπαθούσαν να μας κάνουν ξένους μεταξύ μας για να αυξηθεί ο πληθυσμός τους. Να μην θυμόμαστε αν είμαστε αδέρφια, συγγενείς ή φίλοι. Να ξεκινήσουν όλα από την αρχή για εμάς. Μετά το βίντεο έδειξε τα πειράματα που γίνονταν στον καθένα από εμάς, σε όλους τους ανθρώπους που βρίσκονταν στο επιστημονικό εργαστήριο. Οι εξηγήσεις ήρθαν μετά, με ένα βίντεο από γράμματα. Έδειχνε ότι οι διαστημικοί άνθρωποι ήρθαν, αρχικά, ειρηνικά για να μας βοηθήσουν, ώστε να μην καταστραφούμε αλλά ο κόσμος της Γης αρνήθηκε τη βοήθειά τους. Τότε οι «Ήρωες» καταλαβαίνοντας ότι το 2025 θα ερχόταν η τελική καταστροφή του ανθρώπινου είδους της Γης, άπλωσαν μια απεριόριστη γαλάζια ακτίνα, με την οποία μάζεψαν όλους τους ανθρώπους στον πλανήτη τους. Έπειτα, το 2034 οι διαστημικοί άνθρωποι, που ήταν περίεργα ανθρώπινα πλάσματα, χωρίς χαρακτηριστικά - όλοι ψηλοί που φορούσαν πάντα μάσκες αστροναυτών - άρχισαν να επεξεργάζονται τη Γη και να κάνουν έργα, διαλύοντας τα πάντα. Το 2040 με αυτή την

ίδια γαλάζια ακτίνα ένωσαν όλες τις ηπείρους σε ένα τεράστιο νησί και γύρω - γύρω υπήρχε μόνο ένας πελώριος ωκεανός - ένωση των θαλασσών.

Έπειτα, το 2045 οι άνθρωποι που βρίσκονταν στον πλανήτη «Losch» μέσα από πολλές επιστημονικές εργασίες, έρευνες και πειράματα νόμιζαν ότι άρχισαν να χάνουν τα αισθήματά τους αλλά στην πραγματικότητα οι διαστημικοί άνθρωποι τους έσβησαν τη μνήμη : Στο εξής δεν θα θυμόντουσαν τους συγγενείς, τους φίλους, τους αγαπημένους τους ούτε ποια δραστηριότητα τους χαρακτήριζε και τους διέκρινε. Αυτό το έκαναν - όπως το εξηγεί το βίντεο - για να τους δώσουν μια δεύτερη ευκαιρία να αλλάξουν. Να τους κάνουν καλύτερους ανθρώπους. Και φτάσαμε στο 2047. Τα διαστημικά αυτά όντα, για να μην αισθάνονται οι άνθρωποι τον ρατσισμό που δημιουργούν οι διαφορετικές γλώσσες τους, επινόησαν μία γλώσσα τα «Αστερικά» για να μπορούν οι άνθρωποι να επικοινωνούν μεταξύ τους. Έτσι, αφού αισθάνθηκαν οι «Ήρωες» ότι τα πειράματά τους ήταν έτοιμα, αποφάσισαν να τους πάνε πίσω στον ολοκαίνουργιο πλανήτη τους που αντί για Γη, τον ονόμασαν «Αστερία».

Εκεί, ο καθένας θα ξυπνούσε με άλλους επτά και θα πήγαινε στα νέα τους σπίτια όπου θα άρχιζαν τη νέα τους ζωή. Με νέες γνωριμίες και νέα ενδιαφέροντα. Η κάμερα του βίντεο έδειξε τόπους με πράσινους κήπους και φυτά πέρα από τα μπεζ σπίτια χωρίς αυλές, πλην όμως το βίντεο δεν έδειξε αξιοθέατα του πλανήτη αλλά ασχολήθηκε με τις ζωές των ανθρώπων και την ποιότητά της στο μέλλον. Τέλος εμφανίστηκε το μήνυμα : «ΘΕΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΗΡΩΑΣ ;».

Συνειδητοποιώντας, μετά από όσα είδα στο βίντεο ότι ξημέρωνε ένας καλύτερος κόσμος για το ανθρώπινο είδος και ότι όλα τα ερωτήματά μου είχαν απαντηθεί, δεν το σκέφτηκα περισσότερο.

Αποφάσισα από σήμερα κιόλας να γίνω ένας «Ήρωας» [χαρακτηρισμό που προηγούμενα θεωρούσα απόλυτα ειρωνικό για τους διαστημάνθρωπους] και τούτο γιατί ο ρόλος αυτός μαζί με τον ίδιο ρόλο που θα αποφάσιζαν και άλλοι άνθρωποι ήταν ο πλέον κατάλληλος και αποτελεσματικός για τη σωτηρία του ανθρώπινου είδους.

Κυριακή Σφαιροπούλου

2ο διήγημα: (άτιτλο)

Ήταν βράδυ, έβρεχε και δεν με έπαιρνε ο ύπνος. Έτσι αποφάσισα να ταχτοποιήσω τα συρτάρια μου μέχρι να μου έρθει νύστα. Εκεί που τακτοποιούσα, ξαφνικά βρήκα ένα παλιό σκονισμένο χρυσό μενταγιόν. Το κοίταξα, το ξανακοίταξα και κάθισα κάτω να σκεφτώ από που ήταν. Σκεφτόμουν, ξανασκεφτόμουν, αλλά τελικά τα παράτησα κι

έπεσα για ύπνο. Μεσ τη μέση της νύχτας άκουσα έναν παράξενο θόρυβο. Είδα το παράθυρο μισάνοιχτο και μια παράξενη φιγούρα από πίσω σαν να μου έκανε νόημα να πάω κοντά. Είχα αρχίσει ήδη να φοβάμαι κι από το πρόσωπό μου έτρεχε κρύος ιδρώτας. Τότε σκέφτηκα να ανοίξω το φως και παρατήρησα ότι το μενταγιόν έλειπε από το κομοδίνο. Ξαφνικά άνοιξε το παράθυρο κι η παράξενη φιγούρα άρχισε να μου μιλάει και να μου λέει « Αυτό ψάχνεις;». Άρχισα να ουρλιάζω και να τρέχω προς τη σκάλα. Κατέβηκα βιαστικά και στο προτελευταίο σκαλί παραπάτησα κι έπεσα. Τότε είδα για άλλη μια φορά την παράξενη φιγούρα να με πλησιάζει, έβαλα τα κλάματα και μετά από λίγο λιποθύμησα. Λίγη ώρα αργότερα ξύπνησα και συνειδητοποίησα ότι δεν ήμουν στη σκάλα όπου είχα λιποθυμήσει, αλλά σε άλλο δωμάτιο, άλλη χώρα, ίσως κι άλλο πλανήτη. Όλα μου φαίνονταν περίεργα. Νόμιζα ότι ονειρευόμουν για άλλη μια φορά, αλλά βρισκόμουν όντως σε ένα άλλο μέρος, όπου όλα ήταν κατασκευασμένα από INOX, το κρεβάτι, ο καναπές, οι ντουλάπες, τα πάντα. Ρώτησα αν ήταν κάποιος εκεί αρκετές φορές, αλλά δεν πήρα απάντηση. Τότε είδα για Τρίτη φορά την παράξενη φιγούρα. Ήταν ένα ρομπότ – φυσικά κι αυτό από INOX – και με ρώτησε αν ήμουν καλά και για ποιο λόγο είχα το μενταγιόν του. Τότε του απάντησα ότι το βρήκα σε ένα πηγάδι, στην προσπάθειά μου να βρω νερό. Τότε εγώ αναρωτήθηκα που βρισκόμουν κι άρχισα να κάνω διάφορες ερωτήσεις στα ρομπότ. Τρομαγμένη κοίταξα το ρολόι μου και διαπίστωσα ότι ο χρόνος είχε παγώσει. Σήκωσα το κεφάλι μου έκπληκτη και παρατήρησα ότι βρισκόμουν πάλι σε ένα – αυτή τη φορά – άδειο δωμάτιο, λευκό, μόνο τοίχοι υπήρχαν. Το ρομπότ είχε εξαφανιστεί. Πανικόβλητη άρχισα να τρέχω, αλλά συνειδητοποίησα κάτι περίεργο, ότι δεν υπήρχε πουθενά πόρτα. Με μανία έψαχνα γύρω μου κι έτρεχα και τότε κατά λάθος έπεσα πάνω σε έναν τοίχο και... ξύπνησα! Είδα τη μητέρα μου πάνω από το κεφάλι μου να με ρωτάει τι συνέβη και φυσικά το δωμάτιό μου.

Κατερίνα Κεδίκογλου

3ο διήγημα: (άτιτλο)

α) 2122 - επιτέλους οι επιστήμονες ανακαλύπτουν ένα χάπι αιωνιότητας! Όσοι το πήραν βέβαια καταχράστηκαν την δύναμη που τους έδωσε και θεώρησαν την ανθρώπινη «τελειότητα» αρχή των πάντων. Επιπροσθέτως, σταμάτησαν να πιστεύουν σε θρησκείες.
β) 2137 - ένας κομήτης καταστρέφει τον πλανήτη Γη/ εξαφάνιση του μισού πληθυσμού
γ) 2222 - δημιουργία της "ΚΑ.Τ.ΠΑ" : ΚΑλό Των ΠΑντων (ονομάστηκε από μερικούς αντίθετους και ως "ΚΑταστρέφω Τα ΠΑντα") μια εταιρία η οποία δημιουργήθηκε από λίγους "ηγέτες" που επιβίωσαν μετά την καταστροφή του κόσμου και είχαν πάρει το χάπι της αιωνιότητας. Κατά την καταστροφή, αντί να πεθάνουν, λόγω της δύναμης που του έδωσε το χάπι εκτοξεύτηκαν στο διάστημα (οι περισσότεροι έφτασαν ως τη σελήνη και επιβίωσαν!) . Εκεί έκαναν συμφωνία με τους εξωγήινους ότι αφού ο πληθυσμός της Γης είχε μειωθεί θα μπορούσαν να χειριστούν τους ανθρώπους καλύτερα τώρα. Το χάπι της αιωνιότητας που δεν μπορούσαν να την χειριστούν. Την χρησιμοποιούσαν μόνο για καταστροφή, παρά τις προειδοποιήσεις των οικολόγων. Όμως τι χειρότερο μπορεί να συμβεί από την καταστροφή του κόσμου; Με αυτό το σκεπτικό φτάσαμε στο σήμερα...
δ) 2398: δημιουργείται η «ΔΙΑ.ΚΟ» -διάσωση κόσμου. Μια οργάνωση της οποίας απώτερος σκοπός ήταν στο πέρασμα των χρόνων να μην ξεχαστεί η ιστορία του κόσμου. Εκεί δούλευαν και οι γονείς μου, οι οποίοι τώρα λείπουν σε ένα ταξίδι στο σύμπαν. Εγώ είμαι υπεύθυνη τώρα για τον αδελφό μου και το σπίτι. Οι γονείς μου για να με διευκολύνουν έφτιαξαν πριν φύγουν μηχανικά εργαλεία που θα μας ετοιμάζαν, εμένα και τον αδερφό μου, κάθε πρωί και θα τακτοποιούσαν και «φυλούσαν» το σπίτι όσο θα λείπαμε.

3009: Ανοίγω τα μάτια μου, κοιτάζω το ημερολόγιο, 7 το πρωί, 4 Νοεμβρίου. Έπειτα πιέζω το κόκκινο κουμπί στο κομοδίνο. Εκείνο ενεργοποιεί το μηχανικό χέρι που μου σερβίρει το πρωινό, μού διαλέγει τα ρούχα και ανοίγει τις κουρτίνες. Πιο παλιά όλα ήταν πιο φυσιολογικά. Η μαμά με ξυπνούσε και ετοιμάζε το πρωινό. Μετά τρώγαμε όλοι μαζί. Αλλά αυτοί ήταν παλιά... Κοιτάζω για λίγο έξω τον μοβ ουρανό νοσταλγικά. Φαντάζει

ονειρικός -σαν ζωγραφικός πίνακας- καθώς τα μαύρα δέντρα σε συνδυασμό με το ροζ χορτάρι αποτελούν όλα μαζί ένα αρμονικό σύνολο. Ούτε αυτά ήταν έτσι παλιά. Η "ΚΑΤΠΑ" τα έκανε έτσι.

Καθώς επεξεργαζόμουν όλα αυτά έτρωγα για το πρωί. Αντιλαμβάνομαι ότι μασούλαγα την τσίχλα με γεύση γάλακτος τόση ώρα. Κρίμα γιατί είχα αποφασίσει να την κάνω δώρο στον αδερφό μου. Του έχουν τελειώσει οι δικιές του και θα πάρει αρκετό χρόνο να φέρουν την παραγγελία από τον Ήλιο. Έχει πλέον πάει 8 η ώρα και ετοιμάζομαι για το σχολείο. Το αγαπώ το σχολείο μου, μαθαίνουμε πράγματα που κανείς άλλος στον γαλαξία δε μαθαίνει -και δεν πρόκειται να μάθει ποτέ. Το απαγορεύει ο Κυβερνήτης. Ευτυχώς η "ΔΙΑ.ΚΟ" όπου και δούλευαν και οι γονείς μου απέτρεψε τη κατάργηση ενός τέτοιου σχολείου. Μου είχαν πει ότι τα είχαν ονομάσει "ιστορικά" γιατί μαθαίνουμε την ιστορία του GALAXα –ολόκληρος ο γαλαξίας αποτελεί την μια πολιτεία- πριν βέβαια μάθουν οι Αρχαίοι την ύπαρξή του.

Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι μέσα στο Space-School-Bus μαζί με τον αδερφό μου. Κοιτάζω έξω. Σήμερα θα μας παρουσιαστεί ο κόσμος πριν από 1000 χρόνια μέσα από έναν χρονοταξιδευτή. Ξέρω πως θα είναι πολύ περίεργο. Φοβάμαι λίγο. Είμαι μόλις 100 ετών και ο αδερφός μου είναι 75. Πόσο τρομακτικό άραγε θα είναι να αντικρίσεις έναν κόσμο πριν την καταστροφή του? Πόσο μελαγχολικό να ξέρεις ότι ποτέ δεν θα ξαναγίνει έτσι; Ή ακόμα και να γίνει θα χρειαστούν αιώνες πολλών προσπαθειών. Στο σχολείο μάς λένε ότι θα αποτελέσουμε την γενιά που θα σώσει τον κόσμο. Ότι τελικά εμείς θα είμαστε αυτοί που θα καταπολεμήσουμε την «ΚΑ.Τ.ΠΑ». Προς το παρών αυτό το έχουν αναλάβει οι γονείς μας. Το θετικό στοιχείο της αναδρομής αυτής είναι ότι, όπως θα δούμε τα αίτια της σημερινής κατάστασης, ίσως βρούμε και το πώς θα τη διορθώσουμε.

Μόλις τελείωσε η παρουσίαση. Και μόλις αντιληφθήκαμε ότι μάλλον η καταστροφή δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα. Αλλά πόσο χειρότερα μπορεί να γίνουν τα πράγματα;

Εβίτα Τσάμη

4ο διήγημα: (άτιτλο)

Ήταν μια όμορφη χειμερινή και ψυχρή μέρα .Μόλις τελείωσε το σχολείο φύγαμε με τον αστροδιαστημικοπολικό πύραυλο χαμηλής βαρύτητας με σκοπό να επιστρέψουμε σπίτι .Οι καθηγητές μας είχαν αναθέσει να ταξιδέψουμε έως το Τιμπουκτού για να μελετήσουμε την αστροδιασπαστική μορφή κατασκευής σουβλακίων μέσα σε ένα απόγευμα .Κατευθειάν άρχισα το ταξίδι ,στην πορεία του ταξιδιού έπεσα πάνω σε ένα κοπάδι φιλικών αλλά εγωιστικών εξωγήινων, πιάσαμε την κουβέντα για περίπου μια αστρική ώρα .Μόλις τέλειωσα τη συζήτηση έπιασε μια συνεχής απρόσμενη και καταρρακτώδης βροχή .Ξαφνικά δήχθηκα μια απρόσμενη επίθεση από βατραχανθρώπους .Οι βατραχάνθρωποι είναι ιδιαίτερα επικίνδυνοι και αιμοβοροι. Μόλις με είδαν όρμησαν μανιωδώς κατά πάνω μου .Εγώ για μια στιγμή τρομοκρατήθηκα αλλά όταν ξαφνικά είδα μια μαύρη τρύπα εξόδου κίνδυνου για λίγο καθησυχάστηκα ..σταμάτησα με έναν φίλο να πιούμε έναν παγωμένο άτροπο και βιαίο απανθρακωμένο στρουθοκάμηλο . Τέλος μόλις έφτασα στον προορισμό οι τιμπουκτιανοί με καλώς όρισαν και με βοήθησαν ιδιαίτερα σε μια κατασκοπευτική και οραματική εκτέλεση της εργασίας μου. Ο γυρισμός μου στο σπίτι άργησε να πραγματοποιηθεί διότι η διεργασία των πληροφοριών πραγματοποιήθηκε στις 455 μν.

Οι υπολογιστές στο 3000mb έχουν μέγεθος σαν μια γόμα συνεπώς έχεις την δυνατότητα να τους κουβαλάς μαζί σου .Είναι αδιάβροχοι και δεν έχουν πληκτρολόγιο λειτουργούν μονό με διασπαστικά ηχητικά μικροπολλιδιασπόμενα κινούμενα ηχητικά κείμενα .Η οθόνη είναι η ατμόσφαιρα (δεν μπορείς να την ακουμπήσεις αυτοί οι υπολογιστές έχουν πολλές διασπαστικές ικανότητες όπως να σου καθαρίζουν το σπίτι να σε ταξιδεύουν σε διάφορα ηλιακά συστήματα να σου ετοιμάζουν φαί να σε κάνουν αόρατο και άλλαείναι πολύπλοκα μηχανήματα και πολλές φορές άμα τσαντιστούν κάνουν μια πυρηνικά ομαλά μεταβαλλόμενη έκρηξη για αυτό τον λόγο χρειάζονται προσοχή και

ησυχίαΩστόσο αντέχουν κάτω από δύσκολες συνθήκες όπως τα χιόνια ,είναι αλεξίσφαιροι με συνοπτικά διατρεχούμενο κέντρο έλεγχου

Σήμερα τα χαράματα έχουμε κανονίσει με τους φίλους να πάμε σε μια παρθένα καφετέρια για να πούμε έναν ανώριμο καφέ αργότερα κατά το μαύρο μεσημεράκι λέμε να πάμε μια βόλτα στο δυτικό βόρειο και ανατριχιαστικό ηλιακό σύστημα . Τελικά μόλις αρχίσαμε συνειδητοποιήσαμε πως οι υπολογιστές μας δεν είχαν αρκετοί μπαταρία με αποτέλεσμα να μείνουμε εγκλωβισμένοι μέσα στο εσωτερικό του πλανήτη Πλούτωνα...κάτι φιλικό εξωγήινο μας έδωσαν μια χείρα βοηθείας μας κέρασαν και μια αηδιαστική σοκολατουγρηπεντανοστιμη σοκολατόπιτα,.. και μας έδωσαν την ευκαιρία να φορτίσουμε τους υπολογιστές μας ώστε να γυρίσουμε πίσω με ασφάλεια ...οι φορτιστές είναι και αυτά ιδιαίτερα πολύπλοκο ατρομηχανηματα το αρνητικό είναι ότι δεν έχουν κέντρο έλεγχου ~~~ τέλος πάντων μόλις φορτίσαμε τους υπολογιστές μας πήγαμε κατευθείαν στο σπίτι εκεί αντικρίσαμε τους γονείς μας εκνευρισμένους διότι είχαμε καθυστερήσει

Αντώνης Δρόσος